

Tiểu Thư Handsome

Contents

Tiểu Thư Handsome	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 9 - 2	15
11. Chương 10	17
12. Chương 11	18
13. Chương 12	20
14. Chương 13	22
15. Chương 14	23
16. Chương 15	25
17. Chương 16	26
18. Chương 17	27
19. Chương 18 - End	29

Tiểu Thư Handsome

Giới thiệu

- Tiểu thư hot boy (trong truyện xưng là “nó” cho gọn): Là cô tiểu thư nhà họ Triệu tên Triệu Tiểu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-handsome>

1. Chương 1

Chap 1

Trên máy bay, chuyến bay từ New York, Mỹ đến Bắc Kinh, Trung Quốc. Một cô gái rất đẹp. Nét đẹp hồn nhiên, xinh xắn đúng với lứa tuổi của mình. Đó là tiểu thư họ Triệu: Triệu Tiểu Vi. Nó có một ông anh trai sinh đôi rất yêu thương nó. Vì là sinh đôi nên cả hai anh em đều có tính tình nghịch và quậy từ nhỏ. Nhưng khuôn mặt chẳng có chỗ nào giống nhau.

“Reng... reng... reng...” Tiếng điện thoại reo. Nó bắt máy.

- Ông anh trai yêu quý của em đây rồi. Sao bây giờ mới gọi hả? – Nó nạt. Giọng nó vẫn nhỏ nhẹ lắm.

- Vừa nãy anh đang trong giờ học mà. Bây giờ đang là giờ giải lao. Chắc anh không đến đón được đâu. – Anh nó nói.

- Triệu Thường Lâm! Đã hứa rồi mà. – Nó gằn từng chữ. Triệu Thường Lâm là tên anh nó.

- Thôi mà! Tý nữa anh có bài kiểm tra. Tha cho anh đi. Chiều nay anh sẽ xin nghỉ để về nhà đưa em đi chơi được chưa? – Anh nó bắt đầu dụ nó đi chơi để đỡ phải nghe những lời mắng nhiếc của nó.

- Được rồi! Nhớ đấy! Nếu không em đến trường anh lôi anh về. – Nó nói xong tắt bụp một cái. Thường Lâm thì chẳng ú ớ được gì.

Nó xuống sân bay và gọi taxi về thẳng nhà. Nói là nhà chứ là nhà của anh nó. Nhà gia đình nó thì ở New York. Mẹ là người Mỹ, ba là người Trung Quốc. Nhưng hai anh em thì nhiều cái có nét giống ba, có nét giống mẹ. Nhưng giống mẹ nhiều hơn. Hai anh em nó lúc nào cũng được người ta khen là gương mặt có nét rất “Tây”. Nếu so sánh Thường Lâm và nó thì chẳng ai có thể biết được đó là hai anh em sinh đôi cả. Nhìn khác nhau một trời một vực. Kể cả nó có giả trai như thế nào đi chăng nữa.

Nhà anh nó ở một khu chung cư cao cấp nhất Bắc Kinh. Vì nhà giàu, mua nhà chung cư hạng xoàng làm gì. Nó lấy chìa khóa mà anh nó gửi bác bảo vệ chung cư và mở cửa. Kéo vali vào và ngồi trên ghế sofa nghỉ.

- Hình như lâu lắm ông anh không ở nhà hay sao ý. À quên! Trường Havin có ký túc xá mà. – Nó tự lẩm nhẩm một mình.

“Reng...reng...reng” Điện thoại nó reo lên. Là ba nó gọi. Nó bắt máy:

- Ba ạ!

- Ủ! Về đến nơi rồi hả con. – Ba nó quan tâm anh em nó cực kì.

- Vâng! Ba đã chuẩn bị hết chưa ạ? – Nó hỏi.

- Ba chuẩn bị hết rồi. Mà nhớ quản lí anh trai con tốt vào. Nó mà chảnh mắng học tập là chung quy tội về con đấy. Mà con cũng không được chảnh mắng nghe chưa? – Ba nó quát yêu.

- Con biết rồi ba. Anh trai mà vào tay con quản lí thì khối em theo... à không... khối đứa bằng anh ý chứ. – Nó buột miệng nói nhưng nhận ra rồi nói lại. May là ba nó không vặn vẹo thêm. Chỉ bảo nó nghỉ rồi mai còn nhập học.

Nó vừa tắt thì bụng nó kêu. Nó tìm mãi chẳng thấy đồ ăn. Định bụng nhịn đói đến chiều thì Thường Lâm về và lôi nó đi ăn.

- Này! Em là heo hay sao vậy? Gọi nhiều thế! – Thường Lâm ngạc nhiên khi em gái mình gọi rất nhiều món.

Nó đá vào chân Thường Lâm rồi nói:

- Cái gì? Tại sáng nay em cũng có ăn đâu. Giờ ăn bù luôn lúc sáng mà.

- Rồi! Có đồ ăn rồi! Cô nương ăn đi cho tôi nhờ. – Thường Lâm nói.

Hai anh em ngồi ăn với nhau đến hai giờ chiều. Thường Lâm dẫn nó đi chơi. Đi chơi mãi mê xong lại dẫn nó đến trung tâm mua sắm đi shopping. Nhưng đến lúc đó thì anh nó có việc phải về trường. Bỏ nó lại một

mình. Chẳng sao hết, nó có thể tự đi được. Nó đi vào tiệm cắt tóc nổi tiếng ở Bắc Kinh cắt ỉnh một bộ tóc tomboy. Nhìn nó lúc này rất giống con trai. Không phải nói là hot boy mới đúng. Sau đó nó đi vào cửa hàng quần áo bán đồ nam. Nó chọn ỉnh một bộ vô cùng thời trang. Thanh toán xong nó mặc luôn nhưng không quên bó chặt ngực. Rồi nó lại đi mua hơn mấy chục bộ quần áo nam cùng mấy đôi giày có thể gọi là vô cùng nam tính.

Đến lúc này là 6 giờ tối. Nó lại đi ăn tiếp. Ăn xong rồi vui vẻ về nhà.

“Ngày mai chắc chắn sẽ thú vị lắm đây. Không thể chờ đợi được hơn.”

2. Chương 2

Chap 2.

Ánh nắng từ ngoài chiếu thẳng vào phòng ngủ của nó. Nó nằm nheo mắt trên giường một lúc rồi bật dậy với nụ cười vui vẻ hơn bao giờ hết. Nó làm vệ sinh cá nhân xong thì ngồi trước bàn gương.

- Mình làm con trai chắc nhiều cô mê tí. - Nói rồi chụp ảnh tự sướng đăng lên facebook và twitter mới lập lại của nó.

Nó đứng dậy, lấy trong tủ ra bộ đồng phục của trường nó rồi vào nhà tắm để thay. Giờ đây chính xác nó giống một mỹ nam vô cùng đẹp trai với gương mặt baby của mình. Nó mỉm cười rồi xách balo đến trường với một cái bụng đói meo mà thật ra nó quên không ăn.

Lúc đi ra khỏi nhà, nó đã chuẩn bị rất chu đáo để giống một thằng con trai. Tay đút vào túi quần, bước đi cũng không nhẹ nhàng (nó đi vốn dĩ đã vậy). Trông nó còn giống con trai hơn cả con trai chính gốc. Những nữ sinh đi trên đường cũng ngoái lại nhìn nó. Một phần cũng vì nó giả trai quá ư là giống con trai, một phần là bộ đồng phục nó mặc trên người. Đó là bộ đồng phục của trường Havin, một trường dành cho nam sinh. Đang đi thì nó có điện thoại, nó bắt máy.

- Này! Có cần anh đưa em đi học không? - Thường Lâm gọi cho nó.

- Anh tưởng em là con nít hả? Em có chân, em tự đi được chứ bộ. - Nó cãi lại.

- Anh tưởng em bắt taxi đi chứ?

- Đi bộ cho khỏe.

- Tiểu thư họ Triệu cũng có lúc đi bộ cơ á?

- Tiểu thư thì tiểu thư. Thế đi shopping không đi bộ thì đi gì? Ai cho đi xe vào trung tâm mua sắm chứ.

- Thôi! Anh chịu em rồi. Thế nhé! Cứ đi bộ đi nhé! Mỗi chân thì đừng kêu anh ra đón.

Hai anh em nó nói xong rồi tắt máy. Anh nó thì chuẩn bị tới lớp. Nó thì ung dung đến trường.

- Trường Havin cũng được đầu tư nhiều gói. - Nó đã đến cổng trường. Nhìn ngôi trường như vừa mới xây, khang trang, sạch sẽ.

- Ê cậu kia! Học sinh lớp nào mà bây giờ mới đến. - Tiếng nói nghiêm khắc của một ông thầy.

“Chắc là thầy giám thị.” Nó nghĩ rồi cười tươi chào thầy rồi nói:

- Em là học sinh mới chuyển đến học trường này.

- Học sinh mới? Tiểu thư Triệu. Rất hân hạnh được gặp tiểu thư. Tôi là người phụ trách làm hồ sơ nhập học cho tiểu thư. Mời tiểu thư đi lối này. - Thầy giám thị là người mà ba nó nhờ để làm hồ sơ cho nó vào trường.

Nó đi theo thầy giám thị lên phòng giáo viên và gặp giáo viên chủ nhiệm lớp nó. Đó là một cô giáo. Hình như là cô giáo mới ra trường. Trông còn trẻ lắm.

- Cô Lan. Đây là học sinh mới của lớp cô. - Thầy giám thị giới thiệu rồi quay sang nó nói nhỏ. - Tôi đi trước, tiểu thư cứ ở lại đây.

Thầy giám thị đi ra khỏi phòng.

- Cô là Cao Ngọc Lan, giáo viên chủ nhiệm lớp em, lớp 11A4. Cô sẽ dẫn em đến lớp. À! Ở trường này có một quy định là chỉ được dùng tên tiếng Anh, không được dùng tên thật để tránh mạo danh. Vậy tên em là gì? – Cô Lan hỏi.

- Em là Jun. – Nó đáp.

- Jun! Theo cô.

Cô Lan đứng dậy dẫn nó vào lớp. Lớp lúc này rất ồn, được cái toàn bọn nhà giàu và học sinh giỏi. Cô Lan mở cửa lớp, bảo nó đợi ở ngoài để cô giới thiệu với lớp. Nó đứng ở ngoài xem một cái lớp toàn con trai thì như thế nào. Con trai có khác, quậy không chịu nổi. Nhưng đó là tính của nó nên nó cũng chẳng sao hết. Lúc cô giáo vào thì im phăng phắc và để cô giới thiệu học sinh mới.

- Jun! Em vào đi! – Cô Lan gọi.

Jun bước vào. Cả lớp ầm ầm lên theo bản năng của một lớp có học sinh mới. Chỉ duy nhất một người im lặng như tờ. Đó là Thường Lâm.

- Jun! Em ngồi cạnh Alex nhé! – Alex là tên tiếng Anh của anh nó (giờ gọi Thường Lâm là Alex). Bên New York nó cũng gọi là Alex nên nó biết rõ ai là Alex trong lớp này.

Nó nở nụ cười của một mỹ nam với cô Lan làm cô sượng mặt vài giây vì cô Lan là giáo viên mới ra trường. Còn teen lắm. Rồi nó đi về bàn của mình, nở một nụ cười với anh trai nó rồi ngồi xuống.

- Các em giữ trật tự. Giáo viên bộ môn sắp lên lớp rồi. – Nói xong thì thầy giáo môn hóa vừa đến. Cô Lan nhường lớp cho thầy rồi đi ra.

Tiết học đầu tiên của nó cũng không tệ lắm. Thầy giáo môn hóa muốn thử lực học của học sinh mới nên thầy lúc nào cũng gọi nó lên bảng. May mắn là nó giỏi tất cả các môn không ngoại trừ hóa nên nó trả lời được tuốt. Thầy nhìn nó với ánh mắt hài lòng.

“Reng... reng... reng...” Giờ nghỉ giải lao đã đến. Nó cất sách vở rồi nằm gục xuống bàn. Bỗng có một tờ giấy chạm vào tay nó. Nó mở tờ giấy ra. Không nằm ngoài dự đoán của nó, đó là anh trai đã gửi cho nó bảo nó xuống bãi đất trống đằng sau trường. Nhìn quanh thấy Alex đã đi từ lâu rồi, nên nó đứng dậy rồi đi ra đó.

3. Chương 3

Chap 3.

- Tiểu Vi! Em làm gì ở đây vậy? – Anh nó quát nhưng nói nhỏ, sợ có người nghe thấy.

- Em đến đây để học chứ làm gì. – Nó trả lời dừng dưng.

- Học cái gì mà học. Một đứa con gái ở giữa một đồng con trai thế thì học cái gì. Nói mau! Em vào đây có mục đích gì? – Alex bắt đầu tra khảo nó.

- Thôi! Em vào được trường là ok rồi. Chắc không cần phải giấu anh nữa. Ba bảo em làm như thế đấy. Em vào trường là để quản lí anh thôi. Con cháu duy nhất trong dòng họ Triệu có khác. Bảo vệ dữ quá.

- Thật không? Ba bảo em làm thế hả?

- đương nhiên! Không tin thì anh gọi cho ba.

- Rồi rồi! Anh tin! Nhưng vào đây thì cẩn thận đấy. Mà em trông giống con trai thật đấy. Thôi vào lớp đi.

– Anh nó cuối cùng cũng tha cho nó vì Alex rất sợ ba.

Vừa về lớp hai anh em nó vừa cười đùa, nói chuyện với nhau làm ai cũng phải mở to con mắt ngạc nhiên. Nhưng bỗng dưng có một người vội vàng vàng chạy vào lớp 11A4, anh ta có “cái loa” rất to:

- Hot boy Alex trường ta hôm qua vừa đưa bạn gái đi chơi. Các fan phản đối kịch liệt. Họ đang ở dưới trường mình đòi gặp Alex và cô gái đó đó.

Tất cả, người ngoài người trong lớp đều nghe rất rõ. Mọi người rút điện thoại ra. Vào trang web của FC Alex để xem tin tức. Alex nhờ vẻ đẹp “Tây” của mình cộng với tính cách đào hoa và học giỏi nên được các nữ sinh trường Adeny hâm mộ cuồng nhiệt. Alex được các fan đặt cái danh “hot boy” trường Havin. Hơn thế anh trai nó còn là hội trưởng hội học sinh của trường nữa. Đẹp trai, học giỏi đúng là một với mấy nam sinh trong trường Havin.

- Oh! Giờ mới biết anh trai của em có sức hút đặc biệt như thế nào nha. Đưa em gái đi chơi mà cũng bị gọi là scandal. Dở thật. – Nói xong thì nó ngồi vào chỗ.

- Ê! Alex! Bạn gái mày đẹp đấy chứ. – Kim Minh Tuấn nói. Tên anh ta trong trường là Kai. Công tử nhà họ Kim.

- Ai nói với mày là bạn gái tao. – Anh nó nói. Hình như cả lớp đều nghe thấy rồi chạy xuống hỏi Alex cô gái đó là ai.

- Không phải bạn gái mày thì là ai? – Kai nói.

- Em tao. Được chưa? Em gái sinh đôi.

- Thế giới thiệu em gái mày cho tao đi.

Rồi ở đâu có một tên túm cổ áo sau của Kai. Tên đó là Ray. Hắn cũng là bạn của Alex.

- Mày thôi đi! Mày thay người yêu như thay áo. Em nó mà vào tay mày thì khổ em nó thôi. – Ray nói.

- Gì chứ riêng em Alex là tao không thể từ chối. Cô sắp vào rồi. Về chỗ thôi. – Kai nhìn đồng hồ rồi giục Ray.

Nó đang ngồi đó, nghe hết tất cả mọi chuyện cứ ngồi cười. Không phải cười vì lời nói đùa của Kai mà vì mấy đứa đăng tin Alex có bạn gái. Nó chắc chắn một điều mấy bọn fan của anh nó không tìm hiểu kĩ nên mới gây ra scandal bất đắc dĩ này.

- Này! Cứ ở đó mà ngồi cười. Rồi anh của em sẽ có bạn gái à xem. – Nhìn nó cười nên Alex nói thế.

- Bạn gái? Bạn là con gái hay là người yêu là con gái? – Nó chọc.

- Người yêu là con gái. Bó tay em luôn.

Hai anh em cứ ngồi chọc nhau cho đến khi cô Lan vào. Bây giờ là tiết trống.

- Các em cũng biết trường ta đều ngủ ở kí túc xá mà bây giờ có bạn mới. Vậy nên cô sẽ sắp xếp như thế này. Kai sang phòng 203. Duy nhất phòng đó có 2 người. Jun! Em sẽ ở phòng 204 cùng với Alex và Ray. – Cô Lan sắp xếp kí túc xá.

- Này! Ba sắp xếp chu đáo nhỉ? – Alex hỏi nó.

- Thế anh thích em bị bọn con trai phát hiện em là con gái chắc. Lúc đó thì anh đừng hòng sống sót. – Nó đe.

- Rồi rồi! Suốt ngày đe dọa người khác thôi.

Rồi lại nghe cô giáo nói tiếp:

- Cuối tuần, chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc để chào đón thành viên mới. Hôm nay các em được nghỉ sớm. Về kí túc xá nghỉ rồi còn ăn trưa.

Cô Lan vừa ra khỏi lớp thì cả lớp ào ào chạy về kí túc xá và chuẩn bị ăn trưa. Gần trưa, ai cũng đói nên mới có chuyện “ào ào” như thế. Nó đi theo Ray và Alex về phòng mình. Ray và Alex như anh em sinh đôi. Nói cái gì cũng hợp nhau làm nó bị bỏ lại đằng sau. Alex chợt để ý không thấy nó liền nhìn xung quanh rồi nhìn ra đằng sau, cuối cùng cũng nhìn thấy nó.

- Ê Jun! Cậu đi như thế mọi người lại tưởng tôi bắt cậu làm nô lệ thì sao. – Alex gọi.

Nó lại cố đi lên để cho bằng Alex. Kí túc xá của trường Havin vô cùng rộng. Mỗi phòng của kí túc xá rộng hơn phòng ngủ của nó (vì là phòng kí túc xá nên nhỏ hơn nhà và lớn hơn phòng ngủ là chuyện đương nhiên). Đồ của nó đã được để sẵn trong phòng.

- Cậu ngủ ở tầng ba cao nhất. Tôi ngủ ở tầng hai còn Ray ngủ ở tầng thấp nhất. – Alex phân phòng ngủ ỗi người.

Nó kéo cái vali lên tầng 3 để đồ. Mỗi phòng của kí túc xá đều có 3 tầng và một nhà tắm rộng. Mỗi tầng đều có bàn học, laptop, tủ quần áo, giá sách mà nó lại ở trên tầng 3. Là người thích độ cao nên nó rất thích cách sắp xếp này của anh mình.

- Ê! Jun! Xong chưa! Đi ăn chưa với bọn tôi. – Anh nó gọi.

Nghe thấy ăn là nó nhanh như cắt chạy đến và cùng đi ăn. Thông thường thì mọi học sinh đều ăn ở canteen, nhưng học sinh khối lớp 10 mới bị bắt buộc còn khối lớp 11, 12 thì ăn ở đâu cũng được. Họ sang phòng 203 rủ Ray rồi ra một quán ăn ở ngoài trường ăn trưa.

Ray tính như trẻ con nhưng hòa đồng, rất thích kết bạn. Khi gặp nó lần đầu đã thấy thiện cảm nên kết bạn luôn. Ray và nó còn khoác vai nhau như là hai thằng bạn thân.

- Hai người này thân nhau gớm nhỉ? – Alex nhìn nó rồi rút điện thoại ra gửi cho nó một tin nhắn.

“Này! Sao lại để thằng Ray khoác vai thế? Em là con gái mà.” Công nhận, anh nó lo cho nó hết mực.

“Ai bảo em là con gái. Bây giờ em đang là con trai. Nhìn kĩ đi. Nếu cư xử như một đứa con gái thì bọn nó phát hiện ra mất. Ông anh của tôi ơi! Đẹp trai, học giỏi mà ngốc quá!” Nó nhấn lại làm anh nó sôi máu nhưng không thể làm gì được.

Ra đến cổng trường, họ nhìn thấy mấy cô nữ sinh. Có lẽ là fan của Alex. Khi nhìn thấy họ, mấy nữ sinh đó reo hò khản cổ cũng không biết.

- Alex! Cố gắng giải thích ấy fan của cậu hiểu nhé! Hehe! – Ray chọc Alex.

Alex không nói gì. Lúc ra khỏi cổng trường thì họ bị mấy nữ sinh bám như đĩa dính làm nó lẻ loi một mình chờ ba người họ thoát vòng vây. Nó đang đứng thì có một nữ sinh từ trong đám đó ra đi đến bên nó hỏi e dè:

- Anh là học sinh mới của trường Havin ă? Em chưa từng thấy anh bao giờ.

Nó được gọi bằng anh nên cũng vui.

- Ủ! Có chuyện gì không em? – Vừa hỏi nó vừa cười làm nữ sinh đó chết mê chết mệt.

- Anh có thể chụp với em một kiểu được không ă? – Nữ sinh đó yêu cầu nó chụp cùng. Nó là người vui vẻ nên cũng đồng ý.

Nhưng thật ra không phải là chụp một kiểu mà là mấy kiểu liên. Gương mặt baby điển trai của nó khi giả trai không ngờ cũng được để ý. Mấy nữ sinh đang bám lấy ba chàng kia nghe thấy tiếng chụp ảnh liền quay ra nhìn thấy nó. Mà đúng lúc nó đang cười tươi ời là tươi. Lại một lần nữa làm mấy nữ sinh ngây ngất. Thế là bây giờ ba chàng bị bỏ mặc còn nó thì vui vẻ chụp chung với mấy nữ sinh mỗi người một kiểu.

- Các chàng trai trường Havin luôn có sức hút dù là học sinh mới. Đúng thế thật.

4. Chương 4

Chap 4.

Sau một tuần, nó đã quen dần với cuộc sống ở trường Havin. Nó giờ là một trong những mỹ nam của trường(Alex, Kai, Ray, Jun) và có hẳn một page hâm mộ trên FB, tên là “FC Hoàng Tử Jun Baby”. Nghe mấy cái từ như là “Hoàng tử, Công chúa” là nó đã phát ghét rồi. Nhưng làm gì được hơn, page có phải của nó đâu. Nhưng dù sao cũng khẳng định nó là một học sinh của trường Havin vì nam sinh trong trường không ai là không có fan. Chỉ là nhiều hay ít thôi.

Buổi tối, kí túc xá trường Havin, phòng 204...

Nó ngồi cười ngặt ngheo trong căn phòng im ắng khi mà nó đang đọc status trên page hâm mộ nó. Anh nó thì đang làm bài tập nên quát nó ầm ầm. Hấn (Ray) mà cũng ở đó thì thể nào bắt tay với Alex để quát mắng nó một trận nên thân.

- Cậu ta lâu về quá! Thôi! Em đi thay quần áo đây. - Nó nhìn đồng hồ.

Alex chỉ ầm ừ. Nó lấy quần áo rồi đi vào phòng tắm. Mười lăm phút sau thì hấn về. Người hấn đầy mồ hôi. Hấn đi lấy quần áo rồi định đi tắm. Đúng lúc đó, Alex khát nước nên đi ra chỗ bàn ghế sofa lấy nước uống. Nhìn thấy hấn đang cầm nắm nắm cửa phòng tắm, chuẩn bị vặn. Alex xanh mặt và ngăn hấn lại.

- Jun đang ở trong đó đấy.

- Con trai với nhau thì vào giữa chừng cũng đâu có sao. - Hấn nói.

- Nhưng cậu ta không thích cho người khác nhìn thấy body hoàn hảo của mình. - Nhìn cái mặt hấn nên Alē hết cách, phải nói như vậy.

- Thế thì đáng phải xem.

“Cạch”. Cửa phòng tắm mở ra. Nó bước ra với cái đầu ướt sũng. Hấn với vẻ mặt thất vọng đi vào phòng tắm.

- Ray vừa nãy định...

- Em biết rồi. Thế nên mới vội vàng mặc quần áo rồi đi ra mà quên không lau đầu đây nè. - Nó ngắt ngang lời Alex.

Lúc đó thì cửa phòng bật mở, Kai bước vào đưa cho bọn nó 3 cái thiệp mời dự sinh nhật em gái của mình là Kim Mai Sương vào chủ nhật tuần sau. Trước khi đi ra còn không quên để lại một câu: “Nhớ đem theo bạn gái.”

Hấn tắm xong thì Alex đưa cái thiệp mời và thuật lại lời Kai nói trước khi đi. Alex thì đào hoa dễ kiếm còn nó thì không quen ai, hấn thì chưa từng có giai đoạn tình trường nào mà lại không phải là một kẻ đào hoa nên không có bạn gái.

- Jun sẽ nhường bạn gái ày. Cuối tuần sau Jun có việc bận nên không đi được. mà bạn gái Jun là em gái sinh đôi của tao đấy.

Hấn quay sang Jun hỏi. Anh nó huých cho nó một nhát thì nó mới trả lời:

- À... Đúng... đúng.

Rồi đến lúc đi ngủ, nó nhắn cho anh nó cái tin.

“Anh định làm cái gì thế?”

“Em trở lại thành em gái sinh đôi của anh đi. Không ai nhận ra em đâu. Mà thằng Ray là bạn anh. Giúp anh đi.”

Rồi sau đó với những lời năn nỉ ỉ ôi của anh nó, cuối cùng, nó đồng ý.

Chủ nhật tuần sau, tất cả đi mua sắm để dự buổi tiệc tối nay. Alex lôi nó đi với lí do là nó có gu thẩm mỹ hơn để chọn cho Alex bộ đồ phù hợp. Alex đưa nó về nhà anh nó rồi bắt đó thay đồ con gái, đội tóc giả để đi mua đồ cho nó tối nay. Sau hai tiếng đi mua, bộ đồ tất cả gồm: CHIếc váy màu hồng phấn có phần váy bông và không có dây, đôi giày cao gót màu trắng, clutch màu trắng nốt. Nó thì thích màu trắng nhưng ghét màu hồng nên nó cứ lải nhải suốt đường đi.

P/s: Sorry mọi người. Tại mình viết vội nên ngắn các bạn đừng chê ghen. Để thứ hai tuần sau nữa mik bù

5. Chương 5

Chap 5.

Tiệc sinh nhật Kim Mai Sương...

- Sao mà lâu thế nhỉ. Đã bảo là 8 giờ rồi mà. - Hấn nhìn đồng hồ cần nhân.

Hấn còn nghĩ Alex và cô gái đó cho hấn leo cây nữa cơ. Kai đi qua, thấy hấn đứng ở cổng một mình.

- Ê! Sao đứng đây vậy? Alex đến chưa? Mà bạn gái mày đâu? - Kai hỏi.

- Đang chờ Alex cùng bạn gái của nó và của tao đây. Mày không thấy tao ngóng hoài sao? - Hấn làm mặt khó chịu.

- Thôi thôi! Tao hỏi thế thôi. Mày làm gì mà khó chịu thế? - Mọi người đều rất sợ hấn nổi giận hay làm cái bộ mặt khó chịu vừa này.

“Kíttttt”. Một chiếc xe ô tô dừng ngay chỗ hai người họ đang đứng. Từ trong xe, Alex bước ra với một cô gái.

- Hello! Đợi tao lâu chưa? Đây là bạn gái tao. Này! Chớ có hiểu lầm là người yêu đó. Chỉ là bạn có giới tính là nữ thôi. - Alex giới thiệu.

- Thế đứa em gái sinh đôi của mày đâu? - Hấn hỏi.

Alex nhìn quanh rồi nhìn vào trong xe. Nó vẫn ở trong xe không chịu ra. Alex vào xe để kéo nó ra nhưng nó vẫn không chịu.

- Em hứa giúp anh rồi cơ mà. - Anh nó nói.

- Em đã hứa đâu. - Nó trả lời.

- Nhưng giờ đã đến đây rồi mà bỏ về thì không hay đâu. Tên Ray sẽ đánh giá thấp dòng họ Triệu của chúng ta đấy.

Nghe thấy thế, lòng sĩ diện của nó cao như một đứa con trai lại trời dậy, thêm nữa là nó không bao giờ muốn làm mất mặt dòng họ nhà nó vì dù gì sẽ hỏi tội ba mẹ nó chứ không phải nó mà nó thì yêu ba mẹ cực kì. Nó xịu mặt xuống đi ra xe cùng Alex.

- Xin giới thiệu! Đây là em gái sinh đôi của tôi! Triệu Tiểu Vi. - Alex giới thiệu.

Tóc giả của nó có mái bằng và đuôi xoắn nhẹ. Trông nó như búp bê. Kai nhìn nó không chớp mắt. Hấn nhìn nó một lát rồi quay đi nhưng nó chợt nhận ra hấn đỏ mặt. CỐ vẻ như là hai người đó không nhận ra nó. Vì ở trường học bên New York, nó được mệnh danh là Phù Thủy. Vì nếu hoá trang thành con trai trông sẽ rất đẹp trai, còn vẫn ở giới tính thật thì trông rất xinh. Hot girl chứ chả chơi.

- Này! Sao tao thấy em mày giống ai ý! Ở trường mình ý. - Kai đi về phía Alex nói nhỏ.

- Làm gì có chuyện đó. Em tao làm sao giống ai trong trường mình được. Nó giống mẹ tao nhất nhà. - Alex giật thót tim.

- Bây giờ vào được chưa? Ở ngoài này để muỗi xơi hả? - Nó nói lạnh nhạt. Nó cũng nghe thấy Kai nói gì nên lạnh nhạt một tý để họ đỡ phát hiện Jun vui vẻ hàng ngày.

Rồi tất cả đi vào. Nó khoác tay hấn. Thịnh thoảng, hấn liếc nó một cái. Nó cũng biết nhưng làm ng, coi như không biết.

Tiểu thư họ Kim, Kim Mai Sương là một cô gái xinh đẹp nhưng nữ sinh trường Adeny đồn là hoa hồng có gai, còn chảnh, tự mình là nhất nữa. Nhưng không phủ nhận là những lời nói của cô tiểu thư này làm vừa lòng người khác. Cô ta là chúa nịnh mà. Bữa tiệc - phần phát biểu của Mai Sương diễn ra suôn sẻ. Còn phần còn lại là khiếu vũ hoặc là làm gì đó tự do.

- A! Ray! - Mai Sương reo lên khi thấy hấn.

Sau đó chạy đến ôm hân. Hân cũng ôm lại. Nó nhìn mặt anh nó trông có vẻ tức tức khi thấy cảnh đó.

- Hình như tiểu thư Kim thích Ray phải không? - Nó hỏi nhỏ Kai.

- Ủ! Nó thích Ray từ hồi ba bọn tớ (Alex, Ray, và tớ) vào trường Havin, tức là gần trường nó, trường Adeny.

- Kai giải thích.

Nó ậm ừ rồi Kai lại hỏi:

- Này! Cậu là em gái sinh đôi của Alex thật đấy à? Trông hai người khác nhau mà.

- Cả dòng họ Triệu ai cũng nói như vậy hết. - Nó mỉm cười đáp lại.

Kai ngây người khi nó cười. Có vẻ đã bị nó hút hồn. Kai dẫn nó đi tham quan nhà Kai. Kai chỉ cho nó những nơi đẹp nhất trong nhà mình như khu vườn, đài phun nước. Ở đài phun nước, Kai và nó nói chuyện với nhau. Chủ yếu là Kai hỏi nó trả lời. Đôi lúc Kai còn chọc nó cười. Nụ cười của nó toả sáng trong đêm trăng thanh mát. Kai tự nhiên lại lỡ một nhịp tim đập. Có một tình yêu nảy nở. Nhưng không phải từ hai phía mà là một, là Kai. Còn nó thì vô tư, kể cho Kai nghe những trò quậy phá mà nó cùng anh nó đã làm để chọc mọi người. Trò quậy nào cũng độc. Kai nghe mà toát cả mồ hôi hột.

- Mấy giờ rồi? - Nó hỏi.

- Khoảng hơn 10 giờ rồi. 11 giờ là bọn tớ phải về trường. Mà nghe nói cậu học ở New York. Sao lại bỏ học giữa chừng về đây làm gì?

- Ủ thì... tớ nhảy cóc. Nghỉ hè sớm. Năm sau tiếp tục năm cuối.

- Ra là vậy.

- Thôi! Giờ tớ phải về. Goodbye. - Nó tạm biệt Kai rồi đi ra xe về nhà Alex.

Kai đi vào nhà. Khách khứa vẫn chưa về hết vì chỉ toàn là bạn học của Mai Sương và bạn Kai. Toàn dân ăn chơi không sợ mưa rơi thôi.

- Kai! Em tao đâu? - Alex hỏi.

- Em mày về rồi. - Kai trả lời.

- Hả? Thế tí nữa tao về kiểu gì bây giờ? Trời ơi! Cái con trời đánh. Nó dám... - Alex nổi quạu.

Trên xe, nó cười tủm tỉm. Nó bỏ anh nó ở lại đó rồi lấy xe đi về, cho Alex đi bộ về kí túc xá. Về đến nhà Alex, nó nhanh chóng trở lại thành Jun và đến kí túc xá.

11 giờ, Kí túc xá trường Havin, phòng 204, Alex và hân về. Nó ngồi chơi điện tử trên laptop ở sofa. Nhìn mặt anh nó hăm hăm, quần áo ướt sũng trông ớn lạnh.

Chả là, sau khi nó lấy xe đi rồi, anh nó hỏi đi nhờ nhưng không ai còn chỗ. Hân cũng không có xe. Thế là cả hai đi bộ về chung. Dọc đường hân khát nước lên vào một quán nhỏ gần đấy mua lon nước ngọt. Alex đứng chờ gần cái chỗ có một vũng nước to. Có một cái xe tải đi qua. Alex không để ý nên ... bị nước té hết từ trên xuống dưới. Đã vậy còn có 3 chiếc xe liên nhau.

Nó nhìn thấy Alex liền ngoác miệng cười không dứt. Alex nghe thấy lườm nó một cái khiến nó im bặt.

- Đây là những gì em tao đền ơn tao là không nói ra cái bí mật hiện giờ của nó đây. - Alex nói.

- Bí mật gì? - Hân hỏi còn nó thì sợ xanh mặt.

- Mày không cần biết đâu. - Alex nhìn sang nó. Nó cười trừ rồi lên tầng 2.

Trước khi đi ngủ, nó có nhắn một tin cho Alex: "Xin lỗi anh trai. Em không biết là ở chỗ anh đứng có vũng nước. Lần sau anh phải đứng cách chỗ đó 10m. Không thì lại bị như hôm nay đây. Ngày mai em bao một châu ăn. :D"

6. Chương 6

Chap 6.

Mùa đông, tuyết rơi dày đặc cả Bắc Kinh. Trên mái và sân trường Havin bị tuyết phủ đầy, dày đặc. Nhưng một trường dành cho những học sinh con nhà giàu thì chắc chắn đầy đủ hơn những trường khác. Mỗi lớp học, phòng giáo viên, phòng hiệu trưởng, canteen, nhà thể chất và các phòng của kí túc xá đều được trang bị những chiếc máy điều hoà 2 chiều đắt tiền. Không những thế, nó còn có cả lò sưởi ở nhà thể chất.

- Này! Sao cậu lại mặc như đang mùa hè vậy? – Alex hỏi nó. Trong phòng có cả Kai và hân.

- Thì trong kí túc xá đang là mùa hè mà. Mặc thêm để nóng chết à. – Nó trả lời. Những lúc như thế này, nó không bị anh nó cốc đầu vì tội ăn nói trống không với bậc trên. (Nó ra sau anh nó 8 phút).

- Tôi bó tay với cậu rồi đấy. – Kai nói.

Nó bỗng bật dậy và đi tìm thứ gì đó.

- Cậu tìn cái quái gì vậy? – Kai hỏi.

- Tìm băng y tế. – Nó trả lời.

- Để làm gì?

- Để bó tay.

- Bó tay là sao?

- Thế vừa nãy cậu chả bảo bó tay với tôi còn gì.

Giờ cả phòng cười ha hả vì sự hài hước của nó. Sau đó nó còn chọc cười mọi người tiếp cho đến khi điện thoại của nó reo. Nó nhìn số điện thoại rồi đi ra ngoài nghe.

- Phúc! Là cậu à? Gọi cho tớ có chuyện gì không? – Nó nói với người tên Phúc ở đầu dây bên kia.

Phúc. Tên đầy đủ là Trương Hiệu Phúc, là bạn thân của nó ở bên đó. Ba Phúc là bạn thân của ba nó.

- Gọi điện để thông báo cho cậu một tin. – Phúc trả lời.

- Tìn gì? Tin vui hả? – Nó hỏi.

- Ủ! Tin vui. Đó là tớ sắp đến thăm cậu. Tớ sắp đến Bắc Kinh rồi. Tuy bây giờ đã tối. Nhưng còn hơn là đi nửa đêm. Ít ra, về đến Bắc Kinh, tớ có thể ngủ luôn.

- Cậu lúc nào cũng ham ngủ. Cần thận thành con lợn quay đấy.

- Haha! Yên tâm đi! Tớ ăn ngủ rất điều độ. Hôm nay là ngoại lệ thôi. Mà hình như ba cậu nói là cậu học trường Adeny hả?

- Hả? Ủ.

- Chủ nhật tớ đến rủ cậu đi chơi nhá. Mà tớ sẽ vào trường Havin. Chắc học cùng lớp với anh cậu đấy.

Trời! Nếu Phúc mà học trường Havin thì nó chết mất. Nhưng nó không có cách nào để Phúc học trường khác cả.

- Ủ... Cậu... học tốt ở đó nha. – Nó nói ngập ngừng.

- À! Cậu còn dùng tên Jun không? Trước cậu cứ bắt mình gọi cậu là Jun. Trông con trai lắm.

- Thôi! Không cần đa. Giờ gọi mình là Vi đi. Triệu Tiểu Vi.

- Ủ! Thế nhé! Máy bay đang hạ cánh. Chủ nhật gặp nha. Bảo với Lâm là thứ 2 tuần sau phải chào đón tớ nồng nhiệt đấy. Bye.

- Bye.

Nó tắt máy rồi định vào trong phòng thì...

- Úi! Ô! Kai! Cậu định về phòng à? – Nó hỏi. Nó định quay đầu vào phòng suốt nữa định phải Kai.

- Ủ. Mà tuần sau có bài kiểm tra cuối kì. Nhớ cố gắng đấy. – Kai dặn dò nó rồi về phòng.

Nó vào phòng để kể cho anh nó nghe. Anh nó cũng không giải quyết như thế nào nên đành để cho Phúc biết.

Mười hai giờ đêm, vẫn có một chàng trai đang chần chọc không ngủ được ở phòng 203. Đó là Kai. Lúc Kai về phòng cũng là lúc nó nói tới chỗ “Giờ gọi mình là Vi đi. Triệu Tiểu Vi”.

“Hoá ra là cậu. Cậu là cô gái đó. Cậu là em gái sinh đôi của Alex. Tại sao cậu lại ở đây chứ?”

7. Chương 7

Chap 7.

Ở sân bay, chuyến bay từ New York sang Bắc Kinh vừa đáp xuống. Một người con trai đang chờ lấy hành lí. Cậu ta có thể nói là rất đẹp trai, body chuẩn, gương mặt đẹp. Mấy đứa con gái đi qua đều nhìn chăm chăm không rời. Cậu ta lấy hành lí xong rồi đi ra cổng bắt taxi đến trường Havin.

Lớp nó ồn không thể tả. Tại cũng sắp nghỉ đông rồi, đứa nào đứa nấy đều có kế hoạch riêng. Có đứa thì rủ bạn về nhà chơi. Đứa thì sang nước ngoài chơi, nước nào đang là mùa hè thì càng tốt. Còn nó thì chắc nằm bẹp ở nhà anh nó mất.

- Ê! Năm nay sang nhà Ray chơi đi. Nhà cậu ta vừa mới xây cái bể bơi đó. – Kai nói.

- Mày bị hâm à? Mùa đông mà nghĩ đến bể bơi. Mày định thành cái tượng băng ở nhà nó chắc. – Alex cốc một cái vào đầu Kai.

- Thế nhà cậu ở đâu hả Jun? Bọn tôi đến chơi... - Kai như vừa biết mình lỡ lời vì đã biết nó là con gái nên không nói nữa.

- Nhà tôi á! Tôi ở mai đây nay đó thôi. Tôi vừa mới nhờ ba tôi mua căn nhà ở đây. – Nó nói.

Bỗng cô giáo vào. Theo sau là một học sinh mới.

- Cả lớp trật tự. Hôm nay chúng ta có học sinh mới. – Giọng cô giáo to nhưng đều đều. – Đây là Levin. Học sinh mới từ New York chuyển về. Các em hãy cố gắng giúp bạn ấy. Em hay ngồi cạnh Jun.

- Jun à? – Levin (Phúc) hỏi lại rồi nhìn về phía cái đứa đang ngủ gục trên bàn. – Vâng.

Có thể Levin đang nghi ngờ cái người tên Jun nhưng cậu gạt ý nghĩ đó đi vì nó là con gái, không thể học trường này, trừ khi...

Levin ngồi vào chỗ cạnh nó. Nó thì gục xuống bàn giả vờ ngủ nhưng lo lắng. Alex cũng lo lắng như nó. Nó không thể cứ gục mãi xuống bàn như vậy được.

- A! Alex! Lâu quá không gặp. – Levin nhìn thấy Alex liền cười chào hỏi.

- Ủ! Lâu quá không gặp. – Alex cũng chào hỏi lại. – Giới thiệu với các cậu. Đây là bạn thân của tớ khi ở New York.

- Chào cậu. Tôi là Kai. Đây là Ray. – Kai vui vẻ giới thiệu.

- Chào cậu. – Ray chào lại cho có lệ.

Cảm giác là Levin đã quay đi, nó từ từ ngẩng đầu lên rồi nhìn sang Levin. Levin không hề hay biết gì. Bỗng cậu ta nhìn sang nó, chỉ tay vào nó, rồi hỏi:

- Ai đây?

- Đây là Jun. Học sinh mới thứ hai của trường. Cậu là học sinh mới nhất. – Alex trả lời.

- Thế hả? – Quay sang nó. – Này anh bạn! Quay ra đây đi để tôi nhìn cái mặt.

- Cậu ta không thích cho ai nhìn mặt mình đâu. – Kai nhanh nhẩu nói.

Alex ngạc nhiên nhìn cậu ta và tự hỏi Kai biết một ít nào chưa. Nhưng có lẽ Alex đã có câu trả lời: Kai đã biết nó là con gái.

- Ủ! Đúng đấy! Cậu ta không thích đâu. – Alex liền lia lịa a dua theo nhằm bảo vệ em mình khỏi cái mắng té tát của “thằng bé” Levin.

- Lạ ta! Bình thường cậu ta đâu có thế. – Hấn không biết gì phản bác.

Kai và Alex biến sắc đập cậu ta một phát. Cậu ta kêu lên đau điếng. Nhân cơ hội đó, Levin kéo nó quay lại. Nó nhanh chóng lấy tay che mặt lại.

- Này! Cậu bỏ tay ra được không. Không nhìn thấy mặt cậu đâu cả. – Levin nói.

Nó không nói gì. Vẫn che mặt. Alex và Kai ngăn cản Levin. Hấn ngồi thừ ra không hiểu gì. Levin cứ cố kéo tay nó ra. Bỗng nhiên Kai có điện thoại, Alex thì bị Levin cấu vào tay la oai oái. Thừa cơ, Levin kéo tay nó ra. Levin cứ nhìn nó chằm chằm và nhẩn mặt lại. Vừa bỏ tay ra thì nó cúi xuống. Levin giữ lại mắt công nâng cái đầu nặng chình chịch của nó lên. Alex do ngăn cản nên lại bị Levin cấu vào tay một cái nữa nhưng lần này bị chảy máu. Nó lo cho anh nó nên quên mất việc mình đang làm, ngẩng đầu lên.

- Cậu có sao không vậy? – Nó hỏi.

- Tôi không sao? – Alex trả lời nhưng chợt nhận ra thì đã quá muộn.

- JUN!

8. Chương 8

Chap 8.

Levin nhìn nó ngạc nhiên.

- JUN! – Levin vận volumn hết cỡ.

- Hi, Levin! – Nó nhẩn nhở nhìn Levin bằng vẻ mặt tội lỗi.

- Sao cậu lại ở đây? Sao tóc cậu...

Levin chưa nói xong thì bị anh em nhà nó lôi đi. Lôi đến chỗ vắng người nhất trong trường. Dường như không ai biết chỗ này. Đó là một khu vườn nhân tạo rất đẹp nằm sau mấy hàng cây lùm tùm, cao lêu nghêu của trường Havin. Levin bị lôi xềnh xệch như một chú cún bị chủ lôi đi vì tội không nghe lời.

- Thả ra! – Levin nói và vùng vằng thoát khỏi hai người đó.

Vì đang lôi Levin đi nên hành động đó của cậu ta quả là không sáng suốt. Cậu ta bị ngã, lăn vài vòng rồi úp mặt xuống nền cỏ của khu vườn đó. Mặt Levin dính đầy đất. Cậu ta tức tối lau mặt và đi đến chỗ hai anh em nó, quát mắng té tát:

- CHUYỆN NÀY LÀ SAO? JUN! ĐÂY LÀ TRÒ ĐÙA CỦA CẬU HẢ? CẬU CŨNG GÓP PHẦN ĐÚNG KHÔNG ALEX? SAO CẬU KHÔNG NGĂN CẢN EM CẬU CHỨ? SAO KHÔNG NÓI CHO TỔ BIẾT?

Hai anh em phải bịt hai tai của mình lại nếu không thì thủng màng nhĩ. Chờ cậu ta bình tĩnh, Alex và nó mới kể hết cho Levin nghe tất cả.

- Quản lý Alex á? Ôi trời ơi! Sao cái lý do buồn cười quá vậy? Quản lý anh cậu thì chỉ cần thỉnh thoảng cậu xông vào trường Havin là xong. Đầu nhất thiết phải học trường này. – Levin nghe cái lý do rất chi là vô lý của ba nó.

- Thế không phải lý do đó thì là lý do gì? – Nó hỏi. Mặt nhẩn như khi.

- Tổ đâu biết đâu.

- Thế mà cứ tỏ ra hiểu nhiều hơn người ta.

Nó đá cho Levin một phát. Levin nhăn mặt nhăn nhó chịu đau (vì nếu cậu ta kêu đau thì sẽ không còn là “đàn ông đích thực” nữa). Rồi hai anh em nó lại lôi Levin về lớp như lúc lôi đi.

...

- Zô đi zô đi! Chúc mừng vì nhóm chúng ta có thêm thành viên mới. – Nó nói!

Giờ bọn nó đang ngồi ở một phòng VIP của một quán bar. Nó thì sung hết sức vì có Levin ở đây. Bạn thân lâu ngày không gặp nên cũng phải chào mừng hoành tráng một tý. Kai và hắn nhìn nó mà không thể tin nổi. Nó uống 5 cốc bia, mặt đỏ au mà vẫn tỉnh táo. Levin và Alex nhìn nó trông rất buồn cười. Tử lượng của nó đâu giống người bình thường. Hai chai rượu mạnh vẫn chưa là gì đối với nó. Ai mà thi uống rượu hay bia với nó thì có mà thua chắc.

- Jun có vẻ sung nhỉ? Năm cốc rồi đấy! – Kai thì thầm với Alex.

- Cậu ta tử lượng khá lắm. Có lần uống 4 chai bia vẫn đi học được mặc dù mùi bia nồng nặc khắp lớp. – Alex nói.

- Mà có vẻ hiểu rõ Jun nhỉ? – Hắn từ đâu tự nhiên xen vào làm hai thằng giật bắn người.

- Ô tao! Trước nhà tao gần nhà Jun mà. Mà không nhớ tao cũng từ New York về đây đấy à? – Alex nói.

Hắn không nói gì, lại ngồi uống tiếp. Hắn giờ đang ngà ngà say rồi. Mọi người không hiểu tại sao hắn lại uống nhiều đến như vậy. Cũng tầm 9 cốc rồi. Mắt hắn nhìn rất buồn.

- Nóng quá! Điều hòa gì dờm thế? Còn nói là phòng VIP nữa. Tội lên sân thượng hóng mát đây. – Nó nói rồi lên tầng thượng.

“Reng...reng...reng...”. Điện thoại của hắn reo lên. Hắn ra ngoài nghe. Mà hình như cũng lên sân thượng nghe cho đỡ ồn.

Nó nghe thấy tiếng người lên liền đi ra xa chỗ mình đang đứng làm sao để khuất mắt họ. Nó muốn yên tĩnh hóng mát. Tiếng bước chân ngày càng gần. Cánh cửa sân thượng mở ra.

- Tại sao? Tại sao em lại muốn chia tay anh? – Hắn trả lời điện thoại.

- ...

- Vậy ra là em đã phản bội anh sao? Vì tên đó sao? – Giọng hắn lạc đi như đang cố gắng nín tiếng khóc của mình.

-...

- Anh không cần nghe gì thêm. Nếu em bắt anh chờ đợi thì em nên tìm một người khác. Anh không chờ một người phản bội.

Nói xong hắn tắt máy. Hai hàng nước mắt chảy ra nhưng vẫn không có tiếng gì. Nó ở chỗ đó nghe thấy hết. Nó cảm thấy tình yêu sao mà lắt léo rồi. Nó bị thất tình hai lần rồi và không muốn thất tình thêm lần nữa nên nó không yêu nữa vì một khi thất tình thì rất đau.

Nó từ từ đi ra phía cửa mà không cho hắn nhìn thấy. Đi ra một cách lặng lẽ... lặng lẽ...

“Bộp”. Có cái gì đó chạm vào vai nó.

- Á! – Nó hét lên thất thanh.

- Cậu làm gì mà phải hét lên thế. – Hắn lấy tay bịt một bên tai.

- Cậu làm tôi hét hồn. – Nó vuốt ngực bình tĩnh lại.

Hắn bỏ tay xuống rồi đi ra chỗ lan can. Nó cũng ra theo phòng trường hợp xấu xảy ra.

- Vừa nãy cậu nghe thấy hết rồi hả? – Hắn hỏi.

- Nghe? Ừ! – Nó trả lời.

- Tôi luôn như thế. Có người yêu được chừng 2 tháng – 2 tháng rưỡi là bị đá. Số tôi là như thế. Cậu từng như thế chưa Jun?
- Tôi hả? Có hai lần thôi! Rồi tôi sợ quá! Không dám yêu luôn. Haha
- Ồ! Thế chúng ta cùng cảnh ngộ rồi.
- Hắn nhìn quanh thấy có ghế liền bảo với nó:
- Ra kia ngồi đi! Tôi đứng này giờ mỏi chân quá.
- “Thế cậu tưởng này giờ tôi ngồi chắc.” Nó nghĩ rồi đi ra chỗ cái ghế. Nó và hắn ngồi xuống.
- Thật ra giờ tôi muốn tìm một người. Có lẽ tôi không có duyên với tình yêu nhưng tôi có duyên với sự sắp đặt. Từ trước đến giờ tôi luôn được ba mẹ sắp đặt ọi thứ. Kể cả trường Havin. – Hắn kể. – Ba mẹ tôi có một người bạn ở New York. Họ đã có hôn ước với nhau. Và tôi sẽ cưới con gái họ.
- Con gái họ? Là ai vậy? Có xinh không? – Nó hỏi. Nó cũng rất tò mò.
- Xinh lắm! Hút hồn mọi người luôn ý chứ.
- Tên cô ấy là gì?

9. Chương 9

Chap 9.

- Tên cô ấy là gì? – nó hỏi hắn. Giọng nó có gì đó hơi lạ.
- Là Tr... Cái gì vậy trời! Hỏi xong là ngủ luôn là sao?
- Nó ngủ rồi. Nó ngủ đẹp tựa thiên thần.
- Ê! Jun! Cậu định ngủ ở đây luôn hả? Jun! Jun! – Hắn lay nó rồi vỗ vỗ vào mặt nó làm nó chuẩn bị rơi khỏi ghế.
- Hắn nhanh tay nắm lấy tay nó rồi kéo vào. Kéo mạnh quá nên nó dựa luôn vào vai hắn ngủ ngon lành.
- Trời ạ! Mỗi cái đầu thôi mà cũng nặng gớm... - Hắn nhăn mặt vì cái đầu nó làm vai hắn bị đau.
- Rồi hắn vô tình nhìn khuôn mặt nó được ánh sáng mập mờ chiếu vào. Nhìn rất đẹp và huyền ảo. Bỗng hắn hơi đỏ mặt và quay đi chỗ khác. Tim hắn đập lẹ thường.
- “Mình làm sao thế nhỉ? Không được! Cậu ta là con trai! Là con trai. Mình là một BOY đích thực.” Hắn nghĩ rồi đứng dậy mà không nhớ rằng nó đang ngủ trên vai hắn. Nó bị đập đầu xuống ghế và kêu “A!” một cái. Hắn mới chợt nhớ ra và quay lại xem nó thế nào.
- Cậu không sao chứ? Có đau ở đâu không hả? – Hắn hỏi. Mặt đầy lo lắng.
- Tôi không sao! Tự nhiên buồn ngủ rồi lặn ra luôn. Mà vừa nãy nói đến đâu rồi nhỉ? – Nó mở mắt hỏi.
- Tôi không nhớ! Xuống thôi! Chúng ta ở trên này lâu lắm rồi đấy.
- Nói rồi hắn kéo nó xuống mà nó không hiểu gì sất. Trước giờ hắn chưa từng kéo nó như thế. Giống như hắn kéo một đứa con gái vậy. Tự nhiên nó thấy tim nó đập nhanh. Và nó không biết rằng, hắn đã kéo nó vào phòng VIP của bọn nó từ bao giờ.
- Hai người từ trên kia xuống đây à? – Alex hỏi rồi nhìn tay hắn đang cầm cổ tay nó.
- Hắn lúng túng bỏ ra. Nó lúng túng rồi vào chỗ. Levin để ý nó từ lúc nó xuống tới giờ mà thấy khó chịu. Nhất là cái lúc hắn nắm tay nó.
- 11 giờ rồi! Về thôi! – Hắn đứng dậy nói.

Tất cả cũng đứng dậy và ra về. Hắn đi rất nhanh, không để ý đến những tiếng gọi đằng sau. Levin thì nhìn nó không rời giống như nếu cậu ta rời nó chỉ một chút thôi thì nó có thể đi xa mãi mãi.

...

Ngày hôm sau...

Trường nó sắp có chương trình Noel cho các học sinh. Và giờ, các học sinh phải dọn dẹp lớp học. Mỗi lớp sẽ có một tiết mục ca nhạc, kịch hay cái gì đại loại là giải trí. Hoặc nếu không làm tiết mục gì thì phải tham gia trang trí trường, sân khấu, kinh doanh để lấy tiền cho vào quỹ lớp.

Lớp nó chọn phương án an toàn nhất: kinh doanh. Giống như một tiệm café thu nhỏ. Họ sẽ trang trí lớp mình để giống như một tiệm café. Nhóm 5 mỹ nam của nó sẽ lo phần phục vụ. Còn những phần tử thuộc dạng cũng đẹp nhưng không đẹp bằng sẽ ở quầy nước và chức vụ khác.

- Em thưa cô! Làm đồng phục của nhân viên phục vụ đi ạ! – Nó đóng góp ý kiến cho phần kinh doanh của lớp.

- Phần hát live. – Levin đóng góp thêm.

- Tiệm sẽ theo kiểu hoàng gia! – Một học sinh khác đóng góp.

- ...

Có rất nhiều ý kiến đóng góp. Cuối cùng cô giáo gộp hết tất cả lại.

- Tiệm café của chúng ta sẽ theo kiểu hoàng gia. Lớp chúng ta toàn mỹ nam nên đồng phục sẽ là theo kiểu hoàng tử. Chương trình hát live sẽ do tất cả lớp chúng ta đảm nhiệm. Ai có năng khiếu thì cứ hát. Cô sẽ không chỉ định. – Cô giáo nói.

“Reng...reng...” Chuông đã reo. Cả lớp xuống canteen để “ăn chơi đập phá”.

Và sắp có một tiệm café Hoàng Tử ra đời.

10. Chương 9 - 2

Chap 9.

“Jingle bells, jingle bells. Jingle all the way. Oh, what fun it is to ride. In a one horse open sleigh. Jingle bells, jingle bells. Jingle all the way. Oh, what fun it is to ride. In a one horse open sleigh...”. Tiếng nhạc Giáng sinh đã vang lên khắp mọi nơi, không trừ trường Havin.

Trong khi cả trường đang chuẩn bị sân khấu, các lớp đang chuẩn bị tiết mục, một số lớp đang thực hiện kế hoạch kinh doanh lớp thì lớp nó nhớn nhơ chơi với kí do là đồng phục đã chuẩn bị xong, trang trí thì cũng trang trí rồi. Bàn ghế đã bày sẵn trong lớp từ hồi nào rồi. Các dụng cụ cũng đã có đủ. Giờ chỉ đợi nó và Alex mang mấy chén kiểu hoàng gia về là “ok” rồi.

- Hello cả lớp! Cốc chén về rồi đây. – Tiếng nó to từ ngoài lớp vào đến tận cuối lớp cạnh lớp nó.

Cả lớp mong ngóng để xem con mắt thẩm mỹ của hai người này như thế nào.

- Ủa sao lại có hai loại chén hoàng gia thế này? – Một tên trong lớp nó nhìn hai loại chén.

- Cậu ngốc lắm. Những thời gian lễ như thế này, trường ta có cho người ngoài trường vào đấy. Như thế thì chắc chắn có cả một đồng lứa con gái đến đây ngắm trai. Loại cốc có màu hồng này là để cho con gái, còn màu vàng hạt dẻ là để cho con trai. Hiểu chưa? Khách hàng là thượng đế. Vậy cứ coi như họ là mấy cô cậu công chúa hoàng tử đi. – Nó giả thích dài dòng mà làm người khác mãi mới hiểu ra.

- Cậu cũng thông minh phết đấy nhỉ. – Levin nhìn nó cười cười.

Hắn thì ngồi cuối lớp đọc sách.

...

Buổi chiều, bây giờ mới là lúc lễ hội mới bắt đầu. Cổng trường Havin mở ra. Mọi người ra vào như “đi chợ”. Đa số là phái nữ. Tiệm café của lớp nó cũng bắt đầu hoạt động. Nhìn vào lớp nó, mọi người cứ tưởng tượng rằng đây giống như một nơi trong hoàng gia để uống trà, thư giãn, nghỉ ngơi. Người người tấp nập ra vào lớp nó.

Nhóm phục vụ là được mọi người chú ý nhiều nhất. Bộ đồng phục kiểu các hoàng tử và vẻ đẹp mỹ nam của họ làm sáng rực cả căn phòng. Mỗi khi nhóm phục vụ đến gần phái nữ là ít nhất một người trong đó yêu cầu được chụp hình chung.

Còn phần hát live thì sao? Không ít người đã lên hát. Khách hàng và thành viên trong lớp đều lên hát. Có người hát dở bị kêu xuống, người hát hay thì lại được yêu cầu hát tiếp trong khi hát nhiều bài quá mà hôm sau khản cả cổ. Cũng có người yêu cầu nhóm phục vụ hát vài bài.

Nó đẩy Alex lên hát cùng với Levin. Hồi còn ở bên News York, hai người đó thường ra công viên, đánh guitar hát. Đã có rất nhiều người xem họ hát và khi kết thúc còn có những tiếng vỗ tay, huýt sao rất to.

Nó dúi tay vào hai người hai cây guitar mà không hiểu tại sao nó có, nó kiếm ở đâu ra. Thôi thì đành nghe theo nó vậy. Hai người ngồi vào ghế, đặt lên đùi, bắt đầu đánh và hát. Giai điệu và tiếng hát làm cả tiệm đều im lặng. Hay đến không ngờ. Trước giờ người ta chưa bao giờ thấy Alex. Nhưng giờ thì thấy rồi đấy!

Hết bài, cả căn phòng tràn ngập tiếng vỗ tay. Người người ra vào nhiều hơn.

- Nhờ hai người mà lớp ta chắc chắn sẽ nhiều tiền lắm đây. Cuối năm ăn chơi xả láng chắc tốt ra phết đấy.
- Kai làm tay chữ V đặt dưới cằm.

Đang làm việc, bỗng có tiếng gọi:

- Kai! Ray!

Mọi người quay ra nhìn thì thấy một cô gái xinh đẹp đang bước vào tiệm và đến chỗ Kai trước.

- Mai Sương! Đến đây làm gì? Mà sao vừa nãy gọi trống không thế hả? – À! Thì là cô em gái “vô cùng dễ thương” của Kai.

- Hi hi! Đâu có! – Cô em gái của Kai cười trừ.

- Ray! Cậu ra bàn bên kia đi! – Tiếng nó như kiểu ra lệnh hần.

Cô ta nghe thấy tên hần thì chạy ra bên hần.

- Anh Ray! Để em giúp cho nha nha nha nha! – Mai Sương ra vẻ muốn giúp hần.

- Không! Em là khách! Ra bàn đi! Anh còn làm việc. – Hần từ chối sự giúp đỡ của Mai Sương.

- Cậu ta nói đúng đấy! Cô nên về bàn đi cô bé! Ở đây cho các anh còn làm việc nữa chứ. – Giọng nó ở ngay bên tai Mai Sương.

Mai Sương giật mình quay ra làm cái túi cô ta đang xách cũng bay vòng ra. Nó bị đổ khay café nóng.

- Ui da! Đau quá! Hình như em bị bỏng rồi hay sao ý? – Mai Sương kêu lên.

- Cô chị có ba giọt bắn vào thôi! Người bị bỏng phải là tôi đây này. – Nó chỉ vào người nó.

Nó bị café làm ướt nửa người. Tay nó cũng bị café làm hết. Hai bàn tay nó bắt đầu đỏ. Ngoài trừ việc đó ra thì còn việc khác làm mọi người quan tâm là: Tại sao nó có thể tính chính xác đến như vậy? Ba giọt bắn vào tay Mai Sương.

- Nhưng... dù gì cũng là tại anh. Tại sao anh lại đứng đằng sau lưng tôi? – Mai Sương cãi.

- Tại cô cản trở đường đi. Cản trở việc làm của người khác. – Nó nói lý.

- Nhưng mà có nhiều đường đi mà...

- Cô nhìn xem có bao nhiêu đường mà bao nhiêu. Có mỗi cái đường chính để đi.

- Nhưng dù gì... anh vẫn là người có lỗi! Ai bảo làm tôi giật mình có chủ ý.

- Ai có chủ ý hả...?

Lúc này Kai và Alex ra ngăn nó. Nó mà không chịu được thì sẽ có trận oánh nhau to đấy!

- Bỏ ra! – Nó giăng ra. – Vâng! Thừa tiểu thư cao quý và kiêu căng không biết nhận lỗi kia. Tôi nói trước, cái tính cách của cô sẽ không ai thích nổi đâu. Kể cả tôi.

Nói xong nó đưa cái khay cho Alex và bảo Kai dọn dẹp giùm. Sau đó nó ra ngoài để thay quần áo mới. May mà nó dự sẵn trường hợp này, nếu không cũng chẳng có quần áo mà thay. Xong xuôi đâu đấy, nó quay lại phục vụ vui vẻ như trước.

“Tôi không muốn chấp một kẻ không đáng chấp như cô. Nếu tôi chấp cô. Triệu Tiểu Vi sẽ mãi mãi không còn là Triệu Tiểu Vi nữa.”

11. Chương 10

Chap 10.

Lễ giáng sinh và mùa đông đã đi qua. Ngôi trường Havin đã trở lại như cũ. Mọi học sinh và các giáo viên đều phải đi dọn tuyết, dư tàn của mùa đông.

Lúc nào cũng như thế, 4 mỹ nam đều bám dính lấy nhau. Levin thì bám dính lấy nó không rời. Hôm nay đến phiên lớp nó dọn tuyết. Nó chủ quan, không đeo găng tay. Trời bây giờ thì đã vào xuân nhưng thời tiết vẫn se se lạnh. Nếu đứng gần mấy đồng tuyết thì không ai nghĩ bây giờ đã qua mùa đông.

- Jun! Vào lớp đi! Để tớ làm cho. – Levin “xung phong” làm hộ nó.

- Không cần đâu. – Nó trả lời, nở một nụ cười tươi nhất có thể.

- Này! Tay cậu bị cước hết rồi. Sao không đeo găng tay vào. – Anh nó nhìn thấy đôi bàn tay ửng đỏ sưng vù lên vì tuyết lạnh của nó.

- Không sao không sao. Tớ nữa làm ấm nó lên là được mà. – Rồi nó nói nhỏ vào tai Alex. – Mà dạo này thấy anh sao sao ý. Trước kia ít quan tâm đến người khác. Giờ thì... Hehe. Tự hiểu.

Tự nhiên mặt Alex đỏ hết lên.

- Làm...làm gì có.

- Thôi đi. Em biết hết rồi nhá. Anh thích cô tiểu thư kiêu căng Kim Mai Sương chứ gì. Thích ai không thích. Sao thích đúng cô ta vậy. Sau này mà làm chị dâu em, em sẽ quậy cô ta à xem. Hehe.

Thật ra, mấy hôm trước, Mai Sương có đến thăm Kai, nhân tiện hỏi thăm Ray. Kai có nhắc đến chuyện người yêu của Mai Sương. Rồi tự dưng Mai Sương lại nói mẫu người mà cô ta thích: cao ráo, đẹp trai, chuẩn men, biết quan tâm người khác, chung tình, giỏi giang và phải là một công tử. Từ đó, Alex luôn quan tâm đến người khác. Nhiều khi còn quan tâm vượt mức làm người khác khó chịu.

Còn nó thì nghe xong muốn mắc ói. “Đã kiêu lại còn thích mơ mộng.” Nó nghĩ như thế nhưng phải kìm chế không nói ra.

- Cậu mà làm nữa thì tớ nữa vào học không viết nổi đâu. Đưa cái xẻng đây. Tôi làm luôn phần của cậu một thể. – Hắn ở đâu ló mặt, giật phắt cái xẻng trong tay nó.

Dạo này nó cũng thấy hắn có chút gì đó là lạ. Quan tâm đến nó hơn bất kì ai. Cái hôm Noel nó bị café đổ vào tay. Lúc nó thay quần áo xong quay lại thì hắn kéo nó vào phòng y tế. Bôi thuốc bỏng xong thì mới an tâm cho nó vào phục vụ tiếp. Rồi một tuần sau, hắn cứ đòi chép bài cho nó. Gần đây nhất thì nó đi chạy bộ ban tối. Mãi chạy không chú ý nên vấp phải đá và bị vỡ ech. Đầu gối bị chảy máu mà lúc đó còn lạnh nữa. Hắn đi ngang qua lại dìu nó vào phòng y tế. Trực tiếp lấy bông băng, oxi già để lau vết thương và băng bó cho nó. Những lúc đó, tim nó lại đập nhanh không thể tả.

Lần này thì bị hắn lấy luôn cái xẻng nên nó đành đi về kí túc xá ngâm tay trong nước nóng một lúc. Rồi ra sưởi ấm ở máy điều hòa 2 chiều. Đôi tay thon, dài, trắng xinh của nó lại ở lại như cũ.

Hai tuần sau...

- Các em. – Cô chủ nhiệm nói. – Bắt đầu từ chiều nay, các em được nghỉ khoảng một tuần. Nhà trường có việc bận đột xuất nên hôm nay mới thông báo. Để đền bù, nhà trường sẽ ỗi em một xuất sang New York du lịch.

- Yeah!!! – Cả lớp reo lên ầm ĩ.

- Không bắt buộc phải đi hay không nhưng chuyến du lịch này là miễn phí. Các em có thể đăng kí cho người nhà đi cùng. Thôi! Cả lớp nghỉ. Muốn đăng kí đi hay không đi hãy đến phòng giáo vụ để làm việc với thầy giám thị.

Dưới canteen...

- Tao ước mơ mãi giờ mới trở thành hiện thực. Sắp đi New York rồi. Yeah.

- Trời! Xin ông bà già mãi mà không được đi. Giờ có cơ hội đi miễn phí. Tội gì không đi.

...

Còn nhiều lời bàn tán quanh việc du lịch New York nữa.

- Ê này! Jun! Alex! Đến đây rồi dẫn bọn tôi đi xem nhà hai người đi. – Kai đề nghị.

- Ồ không được. – Nó phản đối.

- Sao lại không được? – Hấn hỏi.

- Ờ thì... Alex thì có lẽ được nhưng còn tôi thì.... Thì... Tôi sống bên đó một mình.

- Ủa. Ba mẹ của cậu đâu? – Hấn hỏi.

- Ba mẹ tôi đi du lịch vòng quanh thế giới rồi. Tôi cũng bán nhà ở đó để về đây sống rồi. Ba mẹ tôi cũng đồng ý hết cả rồi.

- Khiếp! Làm gì mà lảm chữ “rồi” thế. Thế thì đi thăm nhà Alex vậy.

- Ủ! Thăm nhà tao thì thăm. Nhưng nhớ! Vào nhà tao là cấm động vào mấy cái bình quý giá của ba tao. Vỡ cái nào ổng đập chết tao. – Alex nhắc nhở.

- Ok.

Đến chiều, cả lũ lần lượt đi đăng kí. Đứa thì đăng kí cho người nhà đi cùng, đứa thì do dự mãi mới đăng kí. Vé máy bay là 7 giờ ngày mai. Đăng kí xong thì đứa nào đứa nấy về phòng thu dọn đồ đạc đi chơi.

Có lẽ đó sẽ là kì nghỉ vui nhất của cả trường Havin.

12. Chương 11

Chap 11.

“CÁC HỌC SINH KHỐI 10 ĐỨNG VÀO MỘT HÀNG. KHỐI 11 VÀ 12 CŨNG THẾ. NHANH LÊN, SẮP TỚI GIỜ BAY RỒI!”. Tiếng ông thầy giám là to nhất trường Havin. Nhưng ông ta cũng rất nghiêm khắc. Các hình phạt dành cho học sinh phạm lỗi của ông ta thì...

Hai năm trước, trường Havin có một nhóm học sinh lớp 12 đầu gấu nhất trường. Nhà bọn họ cũng giàu, họ cũng thông minh nhưng ham chơi quá. Có lần trốn học, ra đến chỗ tường của trường rồi thì ông thầy giám thị đi qua. Thế là cả bọn bị bắt. Ông thầy phạt bọn họ đi bắt sâu ở vườn rau rất chi là rộng của trường. Tuy bọn họ đều là con trai và sắp trở thành đàn ông rồi nhưng tóm lại vẫn là công tử nhà giàu được nuông chiều từ bé vậy nên... đứa nào đứa nấy động vào sâu (nhất là sâu róm) tay run cầm cập, đứa thì vô tình động vào con bọ ngựa khiến nó ột phát thì hét toáng lên... Thử hỏi, bọn họ có đáng được mệnh danh là đầu gấu trường Havin không? Đúng là bọn công tử chỉ thích ra dáng.

Nó kéo lê lết chiếc vali đựng đầy đồ. Nó nói là phải mua quà cho ba, mua quà ẹ, mua quà cho hàng xóm, mua quà cho người làm nhà nó. Đến bó tay. Vì nặng quá nên cái bánh xe ở vali bị hỏng. Nó kéo vali như vậy nhìn không khác nào một cậu bé nhỏ con. Anh nó nhìn tội nghiệp quá nên lại gần kéo hộ nó. Kai và Levin cũng xung phong kéo cho nó. Tội nghiệp cái vali bị hai tên giằng co.

- Ô! Vali đâu mất rồi? – Cả hai đồng thanh khi vali biến mất mà không có một dấu vết.

- Hai người cứ giằng co mãi. Ray kéo hộ tôi rồi. Nếu không có cậu ta thì không biết cái vali của tôi sẽ thế nào đây? – Nó nói. Ánh mắt không rời hẳn một phút.

- Nay nhóm kia! Mau lên! – Một bà cô trông già và khó tính hét lên với nhóm nó.

Cả bọn bắt đầu đi ra xếp hàng. Làm thủ tục và kiểm tra xong, tất cả lũ lượt lên máy bay. Tên nằm ngủ, tên nói chuyện như mấy bà tám (mặc dù là con trai). Alex ngồi cạnh Kai, hẳn ngồi cạnh nó, Levin ngồi với em gái Kai – “cô tiểu thư” Kim Mai Sương. Mai Sương nịnh nọt Kai nên Kai mới cho đi (cậu này thích nịnh hót).

Điện thoại của nó vang lên. Là tin nhắn của một người số lạ hoắc. Nó mở hộp thư và đọc tin nhắn.

“Này! Tý nữa về nhà luôn hay đến khách sạn trước.” – Nói “nhà” với nó chỉ có Levin hoặc Alex.

Nó nhìn quanh. Levin đang nghe nhạc bằng máy MP3. Chỉ còn Alex. Alex nhìn nó rồi gờ cái điện thoại lên và nói với nó nhưng không lên tiếng: “Anh mới thay sim.”

“Về khách sạn trước. Nhắc trước với ba là em sẽ đến. Cứ coi như em là người chưa từng gặp. Bảo người làm nhà mình nữa. Nhất là mẹ.” . Nó trả lời.

“Ok”. Anh nó nhún lại.

“Ồ! Thôi em ngủ. Sáng dậy sớm quá.”

Rồi nó ngủ một mạch đến khi máy bay hạ cánh.

- Ê này! Xuống thôi. Đến sân bay rồi. Ê này! – Hẳn gọi nó dậy.

Nó tỉnh dậy, vươn vai như ở nhà.

- Đến lâu chưa? – Nó hỏi.

- Được gần 30 phút rồi. – Hẳn trả lời.

- Cái gì? Sao giờ mới gọi tôi dậy?

- Tại cậu ngủ say quá. Gọi mãi không dậy chứ còn bảo tại ai nữa.

- Thôi đi thôi.

Hẳn và nó xuống máy bay, đến quầy hành lý. Còn mỗi của hẳn thôi. Vali của nó được Alex “vận chuyển” rồi. Sau đó, họ bắt taxi đến khách sạn...

- Jun ở chung phòng với Alex. Kai với Levin. Ray với Danien, Bin với Luk,... Thầy giám thị thông báo phòng và đưa ổi đôi một chìa khóa phòng.

- Ê Ray! Tao nghe nói, ba mẹ vợ tương lai của mày cũng ở đây đúng không? Khi nào cho tao xem vợ tương lai của mày thế nào đi. – Kai trong lúc đang ăn nói.

- Thôi! Mày khỏi phải hỏi nó. Sau này tao làm anh rể nó đấy! – Alex xen vào.

“Phụt”. Nó và Levin đang uống nước suýt sặc. Kai thì đơ ra. Hẳn thì không quan tâm gì đến tiểu thư họ Triệu, chỉ chăm chăm ngồi ăn ngon lành.

- Ô! Tiểu thư họ Triệu hả? – Nó hỏi.

- Ủ! Tiểu – thư – Triệu - Tiểu - Vi. – Alex cố tình nhấn mạnh rồi dăm dăm nhìn nó. – Hai gia đình là bạn thân của nhau. Hai công ty cũng hợp tác với nhau. Hồi chưa có chúng ta, mẹ tao với mẹ nó thề là nếu nhà

này sinh gái, nhà kia sinh trai thì cho kết hôn với nhau. Nếu con gái lớn tuổi hơn thì thôi. May mắn ngoài tao ra còn có một đứa em gái sinh đôi.

- Ra là thế. – Kai nói. Giọng buồn buồn.

Levin không chịu nổi và đi lên phòng trước.

- Mà này! Chiều 2 giờ được tự do. Về nhà tao chơi đi. – Alex ý kiến.

Tất cả đều đồng ý.

“Mình thề mình sẽ không lấy cậu ta. Mình đâu có yêu cậu ta đâu. Tại sao hai nhà lại phải hứa hôn như thế nhỉ? Thời này là thời nào rồi mà. A!!! Điên đầu mất! Đi ngủ thôi.”

13. Chương 12

Chap 12.

2PM – Nhà họ Triệu...

- Cậu chủ đã về! – Một đồng người làm đứng hàng dài trước cổng nhà họ Triệu khiến Alex phải e ngại.

- Tiểu... - Ông quản gia già nhìn thấy nó định thốt lên thì bị Alex chặn họng.

- Xin giới thiệu... Đây là bạn bè của tôi. Còn kia là tiểu thư Kim Mai Sương. – Alex giới thiệu rồi mau chóng lôi mọi người vào trong.

Biệt thự nhà họ Triệu to gấp 2 lần biệt thự nhà họ Kim và họ Lâm. Người làm đều là những người trung thực đã được lựa chọn kĩ. Trong ngôi biệt thự rất đầy đủ tiện nghi. Cái gì cũng làm bằng gỗ và đá sang trọng. Ông Triệu là một người rất thích đồ cổ cho nên ngôi biệt thự có hiện đại đến đâu thì khi vào nhà mang hơi hướng một chút cổ điển. Quanh ngôi biệt thự còn có cả một bể bơi hiện đại và một vườn rộng chia ra làm hai khu: một khu trồngd hoa và cây cảnh, một khu trồng rau sạch vì bà Triệu là một người tỉ mỉ và sạch sẽ.

Lần đầu bước vào căn biệt thự, đứa nào cũng phải mở to mắt vì được chiêm ngưỡng bởi hai kiểu cổ điển và hiện đại kết hợp hài hòa với nhau. Trong nhà thì nhiều đồ cổ hiện ra với giá trị lên tới hàng triệu đô.

- Nhà tao đã giàu, nhà mày còn giàu hơn. – Kai khen lên khen xuống.

- Quá khen, quá khen... - Alex gãi đầu.

Bỗng bà Triệu từ trên tầng đi xuống. Trông bà quý phái mặc dù chỉ mặc áo vest và váy công sở đơn giản, đeo chiếc bông tai nhỏ xinh bằng bạc và không đính đá.

- Alex! Con đã về rồi hả? Mẹ nhớ con mãi! Còn em con... - Bà nhìn sang nó, không may là Mai Sương đã phát hiện ra điều đó.

- Mẹ! – Nó ra dấu hiệu im lặng để tránh mọi người biết được thân thế của nó.

- A! Đây là con rể tương lai của ta đó hả? Haha! Đẹp trai thiệt. Thế này mới xứng với con gái của ta chứ.

- Bà phát hiện ra hấn, soi đi soi lại gương mặt hấn.

“Đẹp trai cái nỗi gì. Có hợp với con đâu mà mẹ lại...”. Nó nghĩ trong đầu.

Lúc này Mai Sương tức đến nổi đom đóm mà không làm gì được. Hai nhà đã có hôn ước rồi còn gì nữa. Đâu đến lượt cô ta đâu.

- À quên mất! Các cháu ngồi xuống đây đi. Để ta gọi người lấy nước. Nãy giờ cứ đứng mà quên. – Rồi bà quay sang nó. – Jun!

Nó giật mình.

- Dạ! Phu nhân gọi gì cháu ạ? – Nó trả lời. Trong đầu cứ mãi cầu xin. “Trời! Con xin mẹ đấy! Đừng làm lộ ra!”

- Cháu là Jun hả? – Bà ấy hỏi nó. Nó gật đầu. – Haha! Cái thằng bé này. Sao mà nhát thế? Ngày xưa chơi với Alex nhà ta suốt còn gì. Sau đó nhà cháu lại chuyển đi. Không ngờ bây giờ lại lớn từng này rồi. Nghe nói ba mẹ cháu đi du lịch hả? Tội nghiệp thằng bé. Tại sao lại để nó một thân một mình trong khi hai người lại đi du lịch chứ?

Nó và Alex cứ mắt tròn mắt dẹt. Hai anh em trao đổi thông tin với nhau bằng mắt. “Mẹ diễn kịch tốt quá. Nếu mẹ trẻ thêm vài tuổi nữa thì đi làm diễn viên chắc nổi tiếng lắm đây.”

- O.. dạ.

- Thôi! Giờ các cháu ở đây chơi. Ta đi có việc chút.

Khi mẹ hai anh em nó đã đi xa thì Kai xông vào giả vờ hỏi, hắn thì là thật sự không hề biết gì hết nhưng cũng xông vào hỏi.

- Cậu biết phu nhân Triệu hả?

- Ờ thì... ba mẹ tôi là bạn của ba mẹ Alex mà.

- À...

- Thôi! Ra hồ bơi chơi đi. Ở đây làm gì cho chán. – Alex cứ vớt tình hình trước khi bọn kia hỏi tiếp.

- Mà bị làm sao vậy? Giờ mới là mùa xuân thôi mà. – Hấn nói.

- Nhà tao là nhà hiện đại mà...

Ở hồ bơi trong nhà kính của nhà họ Triệu. Nhiệt độ trong đó cứ như ở bãi biển ngoài trời khoảng 38 độ. Như thế cũng đủ nóng đến nỗi ai cũng muốn nhảy ùm xuống nước.

- Ê! Jun! Không xuống hả? – Hấn gọi.

- Thôi! Tôi không thích. – Nó trả lời.

- Không thích hay là không thể vì anh đang giấu một chuyện gì đó? – Mai Sương không biết bơi nên chỉ có thể ở chỗ nông.

Nó giật mình. Tim đập nhanh. Kai, Levin và Alex nghe thấy đều giật thót. Nếu Mai Sương mà biết được nó là con gái thì... Dù gì thì bọn họ cũng che đậy cho nó.

- Không thích. – Nó trả lời sau khi mất vài giây bình tĩnh.

- Thật vậy sao? Tôi có điều thắc mắc. Anh là ai? Trông anh như con gái vậy mặc dù cách cư xử của anh thì chuẩn men 100%. Da mịn màng, trắng như con gái. Nhìn cái cổ cũng thế. Còn nữa. Nhiều lúc nghe giọng thì giống con gái lắm. Hay anh là con gái thật. – Mai Sương đưa ra những lí do để nó có thể là con gái.

Nó nuốt nước bọt.

- Haha... chắc... là cô nhầm... rồi. Tôi là con trai... mà. – Nó nói lấp bắp.

- Vậy cởi áo ra và xuống đũa kia đi. – Cô ta chỉ vào cái áo. May mà không nói đến quần.

- Không được.

- Tại sao?

- Tại vì tôi không thích.

Nghe đến đây thì Mai Sương ra khỏi bể bơi, kéo nó ra chỗ nước sâu, xa bọn họ khoảng 7 mét và đẩy nó xuống.

- Jun!!!! – Tất cả đồng thanh và lặn xuống để vớt nó lên.

Vì quá bất ngờ và không làm nóng cơ thể trước nên nó bị chuột rút. Hắn tự nhiên bơi nhanh lạ thường. 10 phút sau, hắn đã cứu được nó. Hắn cứ tát và mặt nó đến đỏ cả tay, đỏ luôn cả mặt nó. Có vẻ nó uống nước hơi nhiều. Chỉ còn cách cuối: hô hấp nhân tạo. Hắn làm luôn.

Ai cũng trở mắt ra nhìn.

“Chỉ là hô hấp nhân tạo thôi mà. Cái này trong y học đâu có liên quan gì tới tình cảm đâu. Sao mình cứ thấy... khó chịu quá”. Kai, Mai Sương và Levin đều chung một suy nghĩ.

“Khụ.. khụ...” Nó đã tỉnh. Chắc là uống nhiều nước, giờ sặc nên mới ho sặc sụa như thế.

- Này! Cậu không sao chứ? – Hắn hỏi. Mặt hắn quá sát mặt nó.

- Ủ... không...không sao. – Nó trả lời. Mặt đỏ lên.

- Cậu không sao thiệt chứ? – Levin đẩy hắn ra.

- Tất nhiên. Tớ là ai chứ?

- Thôi! Về khách sạn đi. Cũng muộn rồi đấy.

Rồi tất cả trở về khách sạn.

14. Chương 13

Chap 13.

Một tuần ở New York, toàn trường Havin cùng các người thân học sinh đi chơi vui vẻ với nhiều hoạt động: cắm trại, thăm tượng Nữ thần Tự Do, v.v... Và hôm nay, chủ nhật, ngày cuối cùng được ở lại đây. Lại một ngày nữa được chơi tự do.

Nó lén về nhà mà không để ai thấy.

- Chào tiểu thư. – Ông quản gia nắm bắt thông tin rất nhanh.

- Sao ông cứ gọi cháu là tiểu thư này nọ thế nhỉ? Cháu cảm thấy hơi áy ngại đó.

- Nhưng tôi chỉ là người làm...

- Vậy thì với danh nghĩa là tiểu thư nhà họ Triệu. Cháu ra lệnh ông không được gọi cháu là tiểu thư nữa.

- Nhưng ... Được rồi... Tiểu Vi... vào đi. Ông bà chủ đang chờ đấy.

Nó giờ mới hài lòng bước vào nhà và còn khệ nệ xách một đồng quà. Nó tặng mẹ một hộp trang điểm và một lọ nước hoa. Tặng ba một đôi giày cao cấp và một chiếc đồng hồ vàng đính đá. Hai ông bà cứ suýt xoa, bảo con gái hiếu thảo thế này thế kia. Nó nghe mà nhảm tai. Nhưng ba mẹ vui thì nó cũng vui.

Mười một giờ trưa, nó phải về khách sạn kéo có người lại “tra hỏi nó”.

- Ba này! Ba cho con vào học trường đó là vì muốn con với tên Ray nảy sinh tình cảm, sau này sẽ hoàn thành cuộc hứa hôn của hai nhà mà không có sự phản đối nào đúng không? – Nó đột nhiên hỏi.

- Con... sao con biết? Ba tưởng ba sắp xếp kĩ lưỡng rồi cơ mà nhỉ? – Ba nó định cười trừ nhưng cái ánh mắt nó bắt ông Triệu phải nói thật.

- Ba à... Đến Bắc Kinh để quản lí anh Alex thì con học trường Adeny vẫn làm được. Đâu cần học trường Havin đâu. Nhưng mà con với tên đó không có hi vọng đâu. Ba biết sao không? Con không hề có tình cảm với cậu ta.

Nói xong nó chào ba mẹ, chào ông quản gia già và về khách sạn. Nó nói thế thôi chứ tương lai thì biết làm sao được.

Lúc đó, một cô gái núp dưới lùm cây đã nghe thấy hết. Đó là Mai Sương. Cô ta đi theo nó từ lúc nó ra khỏi khách sạn, chịu đứng ở chỗ lẩm muỗi để có thể biết hết bí mật của nó.

- Lần này, Tiểu Vi à? Cô khó có thể thoát được. Ray vẫn là của tôi.

....

- Gửi được chưa? – Alex hỏi.

- Gửi được rồi. Không cần lo đâu. – Nó trả lời. Mắt nhìn hẩn chăm chú.

Hắn biết điều đó, đỏ mặt và quay đi. Hắn thấy trong lòng cứ lao xao làm sao ý. Thấy nó thì tim đập nhanh không tả nổi.

- Thằng Ray mấy hôm nay làm sao vậy? Cứ có Jun là đỏ mặt, quay đi chỗ khác hoặc lảng đi đâu đó. – Kai hỏi vậy chứ trong đầu biết rất rõ. Hắn đã yêu nó rồi. Cho dù nó có giả dạng con trai nhưng nhiều nét vẫn giống con gái lắm.

Kiểu như da trắng, mịn, giọng tuy nhiều lúc giống đứa con trai chưa vỡ giọng nhưng vẫn nhẹ nhàng giống con gái, thân hình không cao to,... Như vậy có thể làm một người con trai khác yêu chính mình mà người đó không cần biết nó là con trai hay con gái.

- Thế thì tốt chứ sao. – Alex trả lời rất vô tư mà không hề hay biết có hai tên đang xì khói.

15. Chương 14

Chap 14.

Trong lớp nó, đứa ngồi ăn vặt, đứa tùm tùm nhau nói chuyện. Nhìn cái lớp lộn xộn không khác gì cái chợ. Bàn ghế, lớp học được bao trùm bởi màu trắng và chữ thập đỏ. Hôm nay cả trường được khám bệnh. Đó là quy định của trường. Mùa hè đến, bệnh dịch đến. Khám bệnh là cách an toàn nhất để phát hiện, chữa bệnh và quan trọng là không lây sang những học sinh khác. Nói chung là phải đảm bảo về mọi mặt của học sinh trường Havin. Đơn giản là như thế.

- Thế... ở trường này khám bệnh như thế nào? – Nó hỏi.

- Khám, mắt, mũi, họng, chân tay và cơ thể. – Alex trả lời.

- Cơ thể là... sao?

- Thì tất nhiên là... - Alex ngập ngừng.

Levin, Ray đều nhìn nó. Nó hiểu ý và cũng bối rối.

- Khi nào? – Ray hỏi.

- Sáng mai. – Hắn trả lời.

Nó tròn mắt và cũng hơi sợ. Nếu như thế thì coi như thân phận của nó bị lộ rồi còn gì. Cả bốn người trừ hắn không biết gì đều phải nghĩ cách. Họ nghĩ cả buổi sáng, nghĩ qua buổi chiều rồi nghĩ đến buổi tối. Bỗng “cái bóng đèn” của Levin phát sáng.

- Hay là khi đến lượt Jun. Một trong chúng ta sẽ đóng giả làm bác sĩ. – Levin nói.

- Ừ hay đấy! – Ray tán thành.

- Sáng kiến của cậu là không ai chê được vào đâu hết. Haha. – Nó cười.

Nhưng rồi, nó chợt nhận ra điểm bất thường. Nó không cười nữa. Tất cả cũng im bặt.

- Ray! Tôi thắc mắc này giờ. Tại sao cậu ở đây? Hay là cậu đã biết.... – Nó hỏi Ray.

- Tôi... à... tôi... ừ thì... tôi biết hết rồi.

- Tao biết ngay mà. Mà biết nhưng mà mày không nói ra để Jun có thể gần mày đúng không? – Alex như bắt được một con cá to.

- Khi nào?

- Lúc cậu nói chuyện với Levin. Phần Triệu Tiểu Vi. Cậu là em của Alex.

- Biết nhiều dữ. Nhưng mà... Cứ đối xử với tôi như là một thằng con trai nha. Tôi sợ bị người khác phát hiện lắm.

Ray gật đầu. Nhưng không phải là một trong số ba người còn lại giả bác sĩ mà là hấn. Hấn có nói mơ ước của hấn là làm bác sĩ vì trước kia, nhà hấn cũng nghèo lắm, mẹ hấn mất khi nhà không có đủ tiền nộp viện phí. Hấn còn nói, nếu làm bác sĩ rồi thì có thể chữa bệnh cho cả nhà. Rồi ba hấn vay mượn được ít vốn làm ăn nên bây giờ mới giàu có.

Hấn không hiểu tại sao lại bọn họ lại bảo hấn giả làm bác sĩ. Bọn họ cũng không nói lí do. Thôi thì bạn bè nên giúp đỡ lẫn nhau.

Ngày hôm sau, khoảng hai chiếc xe chở ba mươi bác sĩ đến để khám cho cả trường hơn chín trăm học sinh. Riêng hai bác sĩ khám cho lớp nó đã bị mua chuộc. Khi nào đến phiên nó, hấn sẽ vào một trong hai phòng khám.

- Thật là... tao đã ăn điều độ rồi mà cái dạ dày vẫn không đỡ.

- Thật tình. Cái ông bác sĩ khám mà như tra tấn người khác.

- Tưởng không khỏi, hóa ra bệnh giảm rồi.

Bao nhiêu học sinh đi ra với những trạng thái khác nhau. Giờ đến lượt nó. Trước khi nó đi vào, hấn đi qua mặt nó, vào phòng nó sắp vào khám. Rồi ông bác sĩ kia đi ra. Nó vào với trạng thái ung dung. Nó đã tính trước rồi. Mỗi lần có người vào là phải mất khoảng mười bốn phút rồi mới đi ra. Cho nên, cứ thế mà tính.

- Tôi thắc mắc là tại sao cậu không muốn khám. – Hấn hỏi.

- Chuyện này... là lí do riêng. Mà cậu chỉ cần ghi bừa thôi. Nhưng nhóm máu của tôi là O. – Nó nói.

- Tôi cũng không muốn nói nhiều. Chỉ thấy lúc cậu mới vào đã thấy cậu rất lạ. Lúc cậu không như con gái, lúc thì trông như con trai. – Nó nít thở. Hấn vẫn nói tiếp. – Hay là cậu là gay.

Nó thở phào nhẹ nhõm. Hấn nghĩ nó là gay thì vẫn nghĩ giới tính của nó là nam. Nhưng nó không thể không nhận cười.

- Cậu nghĩ tôi là gay à. Ôi trời! Nhìn lại đi nhá. Chuẩn men đấy nhá! – Nó nói.

- Ừ. Sắp hết mười bốn phút rồi đấy.

- À quên. Có quà cho cậu này. Cảm ơn đã giúp tôi nhá. – Nó đưa cho hấn một cái máy mp3. – Tôi không nghĩ ra cái gì để cảm ơn cậu nên. Tôi đã hỏi mọi người những bài hát cậu thích. Đương nhiên cái máy là của tôi nên nó cũng có những bài tôi thích nghe. Nhưng giờ nó là của cậu. Tôi nghĩ bài hát có ý nghĩa hơn là một món quà vật chất.

Nó nói xong rồi ra phòng khám. Đúng lúc chuông đổi ca khám reng. Và những người còn lại sẽ phải khám vào buổi chiều. Cả ngày hôm đó, hấn không rời cái máy mp3. Hấn cứ nhìn nó rồi cười như bị...

“Sao mình lại có cảm giác này nhỉ? Khó chịu thật.”

16. Chương 15

Chap 15.

Sau ngày khám sức khỏe tổng thể đó, hấn cứ tránh mặt nó. Nếu không tránh được thì ậm ừ vài câu. Nhưng trong đầu hấn thì đang thắc mắc rằng tại sao nó lại không cho bác sĩ thật khám. Và một quyết định cuối cùng được đưa ra. Đó là:

“1. Hấn phải hỏi mấy tên kia vì chính họ nhờ hấn đóng giả bác sĩ.”

“2. Tự hấn sẽ tìm hiểu nguyên nhân.”

Hấn sung sướng với kế hoạch mình đưa ra. Và việc đầu tiên là hấn lôi Alex, Levin và Ray ra một chỗ nào đó vắng người để hỏi.

- Nguyên...nguyên nhân á? Nguyên nhân nào cơ? – Alex sợ xanh mặt vì hấn dọa nếu không nói thì cẩn thận với tay chân của hấn.

- Mà hỏi gì kì vậy? Có nguyên nhân nào đâu? – Ray xông vào tương trợ Alex.

Hấn nhìn hai người đó với ánh mắt hoài nghi và quay sang Levin:

- Cậu là người chơi thân với Jun nhất. Ất hấn cậu biết lí do.

- Tôi không biết. – Levin trả lời nhanh, không hề lưỡng lự.

“Hỏi mấy đứa này cũng như không. Thôi! Đành tự tìm hiểu vậy.” Hấn nghĩ rồi bỏ đi. Hai tên kia thở phào nhẹ nhõm. Levin cứ nhìn hấn cho đến khi khuất hấn.

Buổi tối, hấn dạo này thường có thói quen chạy bộ về đêm (kiểu như cú). Hấn chạy được mấy vòng rồi ngồi xuống ghế gần đó. Ngửa mặt ngắm sao uống trà...nhầm...uống nước. Hấn cứ nghĩ mãi về chuyện đó. Học cũng nghĩ, chơi cũng nghĩ, tắm cũng nghĩ, ăn cũng nghĩ và ngủ cũng nghĩ. Nhưng hấn không thể tìm hiểu được. Mọi chuyện được sắp đặt rất gọn gàng, sạch sẽ và không chút sơ hở.

- Anh chạy bộ hả? Giữa trời tối như thế này à? – Mai Sương từ đâu đi tới.

- Ừ! Ông giám thị cho em vào đây à? – Hấn nhìn thấy thì dịch ra đầu ghế để cho Mai Sương ngồi.

- Đây! Của anh này! Nước cam tươi ngon bổ dưỡng đây! Ừm... Hình như anh có chuyện gì thì phải?

- À không có gì đâu.

- Cứ kể đi mà. – Mai Sương nũng nịu bên hấn.

Không còn cách nào khác, hấn đành kể cho cô ta:

- Thật ra là lần khám sức khỏe của trường lần trước, Jun và mấy tên kia có nhờ anh giả bác sĩ để Jun đỡ phải khám. Anh thật không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Jun có lí do gì mà...

Mai Sương như vớ được vàng, nhếch mép lên cười.

- Em... biết lí do đấy. – Cô ta nói.

- Em biết sao? Lí do là gì? – Tính tò mò của một con người đang trỗi dậy trong hấn.

- Vậy anh phải hứa làm một điều mà em yêu cầu.

- Có nhất thiết không? – Hấn hỏi.

- Có.

Hấn lưỡng lự mãi rồi mới trả lời:

- Được rồi. Anh hứa.

- Lần trước, lúc đi chơi ở New York, em đã biết được một chuyện. – Mai Sương ngập ngừng. – Đó là... Jun là...con gái.

Hắn ngạc nhiên vô cùng. Hắn không thể tin vào chính tai mình.

- Sao em lại có thể đùa như thế được chứ. Jun không thể nào...

- Tại sao lại không thể? Anh Alex chính là anh em sinh đôi với cô ta. Cô ta là Triệu Tiểu Vi, người có hôn ước với anh đó. Anh Levin và anh Ray đều biết cả rồi. Chỉ còn mỗi anh thôi.

Hắn nhìn chăm chăm vào khoảng không. Chai nước cam rơi xuống.

- Vậy anh vẫn giữ lời hứa chứ? – Cô ta hỏi.

- Ừ.

- Làm bạn trai em nhé.

Hắn tròn mắt nhìn nó nhưng nghĩ đến lời hứa nên hắn gật đầu đồng ý. Mai Sương lại cười thêm một lần nữa.

- Anh với em lên kia đi. Em mua nước ọi người mà.

Hắn và Mai Sương cùng đi lên phòng kí túc xá. Ở một cái cây cổ thụ to, nó đứng trong bóng tối nhìn hai người vui vẻ sánh bước bên nhau. Tim nó chột nhói. Nó nghe thấy hết. Lon nước ngọt trên tay nó đã không còn và rơi xuống đất. Từng giọt nước mắt lăn dài trên má.

“Cái gì đây chứ? Mình làm sao thế này. Sao lại một lần nữa khóc vì người khác vậy? Một lần là đủ lắm rồi. Tại sao chứ?”

17. Chương 16

Cả lớp đang làm bài kiểm tra. Nó không quan tâm lắm cái bài kiểm tra này vì nó chỉ làm mất gần 20 phút là ngồi chơi. Làm xong nó gục hẳn xuống bàn nghe nhạc và “khò khò” một giấc đã đời. Các bạn thắc mắc nó đang nghe bài gì phải không? Là bài “Lonely” của 2NE1. Nghe bài đó, hắn đó đang rất cô đơn và trống trải trong lòng sau chuyện ngày hôm qua.

- Hết giờ! Từ cuối chuyển lên trên rồi nộp cho cô... - Cô giáo nhìn đồng hồ. – Cô cần hai bạn để bê đồng giấy A4 này lên văn phòng. – Mắt cô lướt qua hai đứa đang gục xuống bàn. – Jun và Ray! Bê hai chồng giấy này lên văn phòng.

Nó ngẩng đầu lên, chậm chạp đi về phía bàn giáo viên. Hắn cũng thế. Họ uể oải đi theo cô giáo. Ra khỏi lớp, nó đi hẳn. Đang đi, hắn dừng lại vì có tin nhắn. Nó đi cứ cúi gầm xuống mà không nhìn đường nên đâm sầm vào hán và ngã, đồng giấy lung tung khắp sàn.

- Cậu không sao chứ? – Hắn thấy nó ngã nên đặt đồng giấy xuống và đỡ nó.

- Không sao hết! Đi trước đi! – Nó nói mà giọng lạnh băng.

Hắn cầm tay nó đỡ lên nhưng bị nó giằng ra. Nó cúi cúi nhặt giấy lên và đi tiếp, để lại đằng sau một bản mặt ngơ ngác.

Alex và Kai vừa từ nhà vệ sinh về lớp. Thấy nó có hành động vậy cũng ngơ ngác không kém.

- Hai đứa nó làm sao vậy? Tự dưng mới hôm qua còn cười đùa với nhau mà hôm nay đã trở mặt nhanh vậy? Mà con bé hôm nay bị sao vậy ta? – Alex lẩm bẩm.

- Hay có khi Ray biết rồi và hai người xảy ra xích mích? Nhìn đằng sau lúc này trông cậu ta cô đơn quá. Nhưng mà sao cô đơn được nhỉ? Ray và em mình là người yêu của nhau rồi còn gì. – Kai cũng lẩm bẩm không kém.

Cả hai cùng lắc đầu và vào lớp.

“Pịch” Hai tiếng bịch của đồng giấy A4 đã đặt lên bàn.

- Cám ơn hai em. Nhớ nhắc với cả lớp tuần sau nữa là bắt đầu thi cuối kì. Học hành cho cẩn thận vào.

Cả hai “vâng vâng dạ dạ” xong rồi đi ra khỏi phòng. Thế chân dài, nó đi nhanh hơn hẳn để mau về lớp. Vừa mới vào lớp, nhìn thấy nhóm nó liền đi tới và buồn lên buồn xuống. Nó giờ mới bắt đầu nở một nụ cười ẩn hiện trên môi.

- Mà Ray đâu rồi? – Levin hỏi.

- Có điện thoại. – Nó trả rất lạnh vì đề cập đến hắn.

- Ai gọi?

- Vừa mới mở máy là “Alo! Mai Sương à?”.

Giọng của nó có phần tức tối khi nhắc đến Mai Sương. Chất giọng đầy ám khí khiến Levin lạnh sống lưng. Sau đó, bọn nó chuyển chủ đề vì ai cũng phát hiện ra rằng một chuyện có thể nói là tốt đẹp sau này.

Buổi tối, nó muốn ra công viên đi dạo, hóng mát. Không ai đồng ý, không ai phản đối, chỉ có nó là tự phán quyết.

Ở công viên, gió mát lành tạt vào mặt nó khiến nó tỉnh táo hơn. Nó đỡ hơn sau ngày hôm nay. Cảm giác mệt mỏi tan biến một cách kì lạ.

- Chị cũng thích đi dạo nhỉ, Triệu Tiểu Vi. – Giọng Mai Sương ngay sát tai nó khiến nó giật mình.

- Cô cũng ra đây hóng mát hả?

- Không hóng mát thì làm gì. – Rồi cô ta đi xung quanh nó. – Chị là tomboy nhìn cũng được phết nhỉ. Chị cũng xinh xắn, thông minh. Sao lại học ở trường nam làm gì?

- Cô đến đây để công kích tôi đấy à? Nói cho cô biết. Triệu Tiểu Vi này không dễ bị ăn hiếp đâu. Nếu cô mà để tôi nổi giận thì hãy cẩn thận với học bạ của cô đấy. Tôi biết mọi thứ về cô.

- Cái gì? Hừ... Được thôi. Nếu chị muốn thế. Tôi cũng không phản đối. Nhưng mà... chỉ có điều... tôi sẽ nói cho cả trường Havin biết rằng em gái sinh đôi của Alex giả trai vào học để cứu trai. Và mọi người sẽ bàn tán rằng... một con dê cái mất nết như vậy sao có thể là em gái của anh Alex. Và chị biết hậu quả rồi đấy. Anh Alex sẽ xấu hổ trước bạn bè vì có một đứa em gái như chị và đời anh ấy sẽ tiêu tan. Anh Kai, Ray sẽ đối xử như thế nào với chị, mọi người sẽ đối xử những gì với chị, chị tự biết.

Nó nắm chặt hai bàn tay, kìm nén sự tức giận. Nhưng móng tay của nó đã cắm sâu vào da thịt ở lòng bàn tay khiến máu từ từ chảy ra.

- Còn anh Ray nữa chứ.

- IM ĐI! – Nó hét lên.

- Nếu chị không muốn tôi làm như vậy thì chỉ còn một cách. Hãy cuốn gói về cái nơi mà chị đã sinh sống. New York đó.

Mai Sương cười nham hiểm rồi đi về trường nữ Adeny. Nó đứng đấy, tay vẫn nắm chặt, máu vẫn chảy. Rồi đột nhiên có giọt nước xuất hiện trên má từ từ lăn thành hàng dài xuống. Rồi nhiều giọt nước nữa, nhiều giọt nữa cho đến khi thành một cơn mưa. Mưa luôn đến những lúc chúng ta buồn. “Sau cơn mưa trời lại sáng”. Liệu sau cơn mưa của nó, khoảng trời của nó có sáng hơn không hay là lại âm u?

18. Chương 17

Trời vẫn đang mưa và ngày một to hơn. Nó đứng đấy một lúc rồi chợt nhận ra nó không thể đứng lâu hơn được nữa. Nó vội vội vàng vàng chạy về kí túc xá.

Trong cơn mưa lạnh này, kí túc xá vẫn ấm áp. Người nó ướt nhẹp từ trên xuống dưới, mặt mày thần thờ. Đứa nào đi qua cũng nhìn nó. Có mấy đứa cùng lớp đi qua cũng hỏi thăm một vài câu. Nó ậm ừ vài câu rồi lên phòng.

“Cạch”, nó mở cửa bước vào. Alex và hắn nhìn nó ngạc nhiên. Hắn đang ngồi thì đứng dậy, tiến đến bên nó hỏi thăm:

- Cậu làm gì sao mà đi mưa ướt vậy? Tay cậu làm sao thế này? Chảy máu rồi kia.

Hắn vừa nói vừa cầm tay nó lên xem vết thương. Lại một lần nữa, nó giăng ra, nhìn hắn bằng một ánh mắt căm thù không hơn không kém. Hắn nhìn ú ớ nhưng không nói được. Nó đi vào phòng tắm. Trước khi vào, nó nói:

- Bạn gái của cậu quả là biết làm “vừa ý” người khác.

- Bạn gái? Mai Sương sao? – Hắn hỏi nhưng nó không trả lời.

Alex nãy giờ đóng tai lên nghe. Rồi lẩm nhẩm cái câu gì đó. Thật ra, lần trước, Anh nó đi cũng đi dạo và nhìn thấy hắn và Mai Sương. Alex nghe loáng thoáng là hắn đồng ý làm người yêu cô ta. Từ đấy, Alex từ bỏ Mai Sương. Nhưng anh nó không biết đoạn trước.

- Jun hôm nay làm sao vậy? Sao cậu ta lạnh nhạt với mày vậy Ray? – Alex hỏi.

- Tao làm sao biết được. – Hắn trả lời.

Rồi không khí u ám cả căn phòng sau khi nó vừa bước ra khỏi phòng tắm. Cái không khí còn đọng lại đến tận hôm sau.

...

- Hả? Về New York? – Tất cả nhóm đồng thanh nói rõ to.

- Nói nhỏ thôi chứ. – Nói đưa tay ra dấu “suyt”. – Tôi muốn về. Tôi nhớ nhà.

Bỗng hắn từ đâu chui ra.

- Tại sao cậu lại về? – Hắn hỏi.

- Tôi về đó đâu liên quan đến cậu.

- Nhưng sắp thi cuối kì rồi. – Kai nhắc nhở.

- Không sao. Tôi xin thầy cho thi trước. Với năng lực của tôi thì thừa điểm để qua.

Rồi nó đứng dậy bỏ đi. Lúc đi qua hắn, nó làm như không thấy hắn. Một cảm giác đau nhói trong tim của cả hai.

- Lạ thật. – Levin nhìn nó nghi ngờ một điều gì đó.

Buổi tối, lại một ngày mưa nữa. Nó ra khỏi phòng ra ban công kí túc xá hóng mát. Hắn cũng đi theo. Nó biết hắn đi theo mình, bước chân ngày một nhanh hơn. Nhưng với sức lực của một người đàn ông, hắn đi nhanh hơn nó và bắt kịp nó.

- Tại sao cậu đi theo tôi? – Nó hỏi.

- Vậy tại sao cậu lạnh nhạt với tôi như vậy? – Hắn hỏi lại nó.

Hai mắt nhìn mắt. Nó né tránh ánh mắt của hắn.

- Tại sao hả? Tại sao thì cậu phải tự biết. Cậu biết hết mọi chuyện rồi mà còn hỏi tôi tại sao ư?

Hắn mắt tròn mắt dẹt nhìn nó. Nó biết hết rồi. Chuyện nó là con gái ai trong nhóm cũng biết. Chỉ có hắn ngốc nên mới không biết gì.

- Vậy nên cậu mới né tránh mình chứ gì? Mình là người ngốc nhất trong tất cả vì mình là người cuối cùng biết được chuyện đó. Cậu biết cuộc nói chuyện của mình với Mai Sương nên cậu mới tránh né mình như vậy mà mình cũng không biết. Tại sao cậu không nói mình biết là cậu biết hết rồi?

Nó nhìn hần, hần đang khóc. Người con trai trước mặt nó đang khóc, người mà nó yêu đang khóc. Nó biết làm sao đây?

- Vậy cậu yêu tôi sao? – Nó hỏi.

- Đúng. – Hần trả lời.

- Tôi đã đặt chuyến bay sớm nhất đến New York là ngày mai và đã thi xong kì thi cuối kì của lớp 12 vào chiều nay. Nếu tôi với cậu có duyên chắc chắn sẽ gặp lại ở đâu đó.

Nói rồi nó về phòng, để lại hần đứng im không nhúc nhích ở ban công. Hần hét lên một tiếng và lấy tay đập vào tường. Mu bàn tay hần đang từ từ chảy máu.

Ngày hôm sau, Levin, Alex, Ray nghỉ học để tiễn nó ra sân bay. Hần sau ngày hôm đó sốt cao 39,5 độ.

- Này! Cậu có biết tớ mất công đến đây gặp cậu. Giờ cậu lại đi. Ba mẹ mình thì bắt ở lại đây mãi mãi. Thật là phí công. – Levin nói lời tạm biệt rất đặc biệt.

- Cậu ở bên đó nhớ chăm sóc mình đấy. À quên, cậu sống cùng ba mẹ mà. Đúng không, Vi nhỉ? – Kai nói.

- Con bé này! Cứ thích đi lung tung. Ai ày quyết định về bên đó trưởng anh mày hả? – Giờ là ông anh quý hóa của nó.

Nó nhìn mọi người rồi nở một nụ cười tươi.

- Dương nhiên là sống tốt rồi. Mà em đi là quyền của em. Còn cậu nữa Phúc. Tớ bắt cậu đến gặp tớ đâu. Đây là cậu thích đến đây chứ. Thôi! Máy bay sắp cất cánh rồi. Kai! Đưa cái này cho đứa em gái yêu quý của cậu. Tạm biệt mọi người nhé. – Nó chào rồi quay lưng đi.

Cái mà nó muốn đưa cho Mai Sương là một bức thư. Trong thư viết rất ngắn.

“Hello Xương. Ý nhầm. Sương. Chị sẽ về New York như mong muốn của em nhưng trên danh nghĩa là người lớn tuổi hơn, chị sẽ dạy cho em cách xưng hô sao cho phù hợp với tiểu thư danh giá. Với đàn chị, không được xưng hô là “chị-tôi” và phải là “chị-em”. Với đàn em không được “mày-tao” mà phải là “em-chị”. Còn nữa. Chị đi không nghĩa là từ bỏ tình yêu của chính chị vì dù gì sau này, chị với tên Ray “chết tiệt” đó cũng kết hôn với nhau thôi. Em cần gì dành giết ệt. Em hãy nghĩ đến tương lai. Tương lai đó là... làm chị dâu của chị. Anh Alex vô cùng yêu em đấy. Chẳng qua vì thấy Ray và em đang là người yêu nên từ bỏ thôi. Chứ chia tay rồi thì anh lại theo đuổi em đấy. Chị chấp nhận cho em làm chị dâu tương lai của chị. Bye chị dâu tương lai yêu quý.”

Đọc xong mà Mai Sương bốc khói. Cô ta tức đến nổi sức yếu mà đập đổ cái ghế salon.

Còn về phần Ray...

“Mình nhất định sẽ tìm được cậu trong dòng người đông đúc đó. Mình không quan tâm là bọn mình có hôn ước hay là không. Vì dù gì, mình chắc chắn sẽ tìm được cậu.”

19. Chương 18 - End

Ba năm sau...

Hần đang lang thang trên những con đường của New York. Trên tay hần luôn cầm chiếc máy ảnh vì hần tin rằng, đâu đó trong bức ảnh kia có hình bóng của nó.

“Reng,..” Điện thoại hần reo.

- Có chuyện gì mà mày cứ gọi cho tao thế hả? Mày có biết là mày đang gọi xuyên quốc tế không hả? Tối rồi không đi chỗ khác chơi mà cứ gọi cho tao là sao? – Hần quát liên hồi vào cái điện thoại.

- Mày làm gì mà ghê thế? Tao chỉ kiểm tra là mày đã tìm ra vợ tương lai của mày chưa thôi mà. – Ở đầu dây bên kia, Alex vừa bật tai vừa nói.

- Mày hỏi cả trăm lần rồi. Goodbye. – Rồi hần tắt máy cái “rụp”.

Ở bên kia, giờ trời đang tối. Còn nửa bên này của trái đất, New York hắn đang đứng đang là buổi sáng. Hắn đã đến nhà nó để tìm nó nhưng ba mẹ nó bảo nó đã dọn ra sống một cuộc sống độc lập. Một tháng nó về thăm ba mẹ một lần. Vậy là hắn cũng không tìm được theo cách nhanh nhất mà hắn biết.

Giờ đã chín giờ sáng mà hắn chưa ăn gì, cái bụng trống không thì làm sao mà chụp được. Đã vậy hắn chỉ sang New York một tuần rồi về còn phải đi học, thời gian đâu mà ở lại nhiều.

Hắn vào một quán bán đồ ăn nhanh, mua một chiếc hamburger béo ngậy và đi vào công viên vừa tận hưởng sự trong lành vừa ăn.

Ăn xong, hắn lại chụp tiếp. “Tác phẩm” của hắn có thể là lên đến hàng trăm bức ảnh.

- Oh! I'm sorry. Are you Ok? – Có một cô gái tóc ngắn, mặc áo cánh dơi trắng và quần short bò, đang chạy đâm sầm vào hắn khiến hắn lùi lại mấy bước, suýt nữa thì rơi máy ảnh.

- I'm fine. Thanks. – Hắn trả lời.

- Úi! Còn đuổi theo nữa sao? – Cô gái ngoái lại. Có mấy người đang nhìn giống mấy bọn côn đồ, khuôn mặt dữ tợn đang chạy đến.

Rồi cô gái đó chạy đi. Bọn côn đồ chạy ngang qua hắn và đuổi theo. Hắn thì vẫn còn đang ngạc nhiên.

- Ủa? Đó cũng là người Trung sao? Giọng nói ... giống Vi nhỉ? Nhìn Vi mà nghịch như thế á. Tám đời cũng không dám nghĩ. Chắc không phải đâu.

Tự nói tự nghĩ, hắn ăn xong rồi lại đi lang thang đây đó. Đang đi thì lại gặp cô gái đó.

- Bực mình thật. Bọn đó ăn cắp của mình lại còn nói mình ăn cắp của bọn nó. Lần sau mình phải dụ đến đồn cảnh sát mới được. – Cô gái đó lẩm nhẩm.

Hắn cố nhìn được mặt cô nhưng cô lại đang đội mũ nên không nhìn rõ lắm. Thế là hắn đi theo cô gái đó. Cô đi đến đâu, hắn đi đến đấy. Cô di chuyển, hắn di chuyển. Cô đứng im, hắn đứng im. Bỗng cô chạy vào một ngõ hẹp, nhỏ, tối và ít người để ý. Vì động tác quá nhanh nên hắn không kịp thấy cô chạy vào đâu. Hắn chạy lên chỗ cái ngõ nhìn thoáng thoáng xung quanh nhưng cũng không thấy. Hắn chuẩn bị đi thì cô gái lấy tay kéo hắn vào cái ngõ.

- Ai? Sao lại đi theo tôi? – Cô gái túm lấy cổ áo hắn, cầm con dao đe dọa.

- Đây! Tôi chưa từng thấy con gái côn đồ như thế này đâu. – Hắn nhìn con dao cũng vã mồ hôi.

- Trước kia chưa thấy thì bây giờ thấy rồi. Nói họ tên đi. May ra tôi còn có thể xem xét mà tha cho cậu.

- Lâm Tử Thiên. – Hắn trả lời.

Cô gái nhìn hắn ngạc nhiên rồi tự nhiên cười lớn và thả hắn ra.

- Đây cô không sao chứ? – Hắn hỏi.

Cô gái không trả lời và đi ra khỏi ngõ. Hắn đuổi theo.

- Đây! Ê! Đây... - Hắn đuổi kịp cô, đặt một tay lên vai cô.

Cô gái quay lại. Mắt hắn mở to. Nhưng rồi từ từ mở một nụ cười.

- Tôi biết là tôi có thể tìm cậu mà...

~The End~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-handsome>